

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A. R. L. U. S.

- Nașterea dirijată electric
- Bolile psihice — o „pană de curent”?
- Fabrica de mâini
- Miracolele chirurgiei plastice

Iată câteva din problemele despre care vă informează paginile 6-7 ale revistei noastre, sub titlul:

Pe frontul sănătății: ofensivă generală!

Pentru a face băi de mare, călătorii de pe vasul turistic „Amiralul Nahimov” nu trebuie să coboare de pe bord. La dispoziția lor se găsește un bazin de înot instalat pe puntea vasului.

CHIMIA —

aliata de nădejde a agriculturii

de ing. Gr. Chișleanu
(pag. 3)

*Festivalul internațional al filmului
de la Moscova e în toi*

(pag. 9)

28
(852)

Anul XVII, 14 iulie 1961

12 PAGINI 1 LEU

CITIȚI
ÎN ACEST
NUMĂR:

TUȘINO- 9 IULIE 1961

Poporul sovietic a sărbătorit pentru a 29-a oară tradiționala Zi a Flotei aeriene a U. R. S. S.

Anul acesta este un an deosebit pentru Uniunea Sovietică. Țara se pregătește în vederea celui de al XXII-lea Congres al P. C. U. S. Fiecare om sovietic caută să întîmpine acest eveniment remarcabil cu noi realizări în muncă, spre binele patriei socialiste.

Un dar de seamă oferit celui de al XXII-lea Congres al P.C.U.S. a fost primul zbor al unui om în Cosmos săvîrșit de pilotul comunist — maiorul Iurii Alexeevici Gagarin.

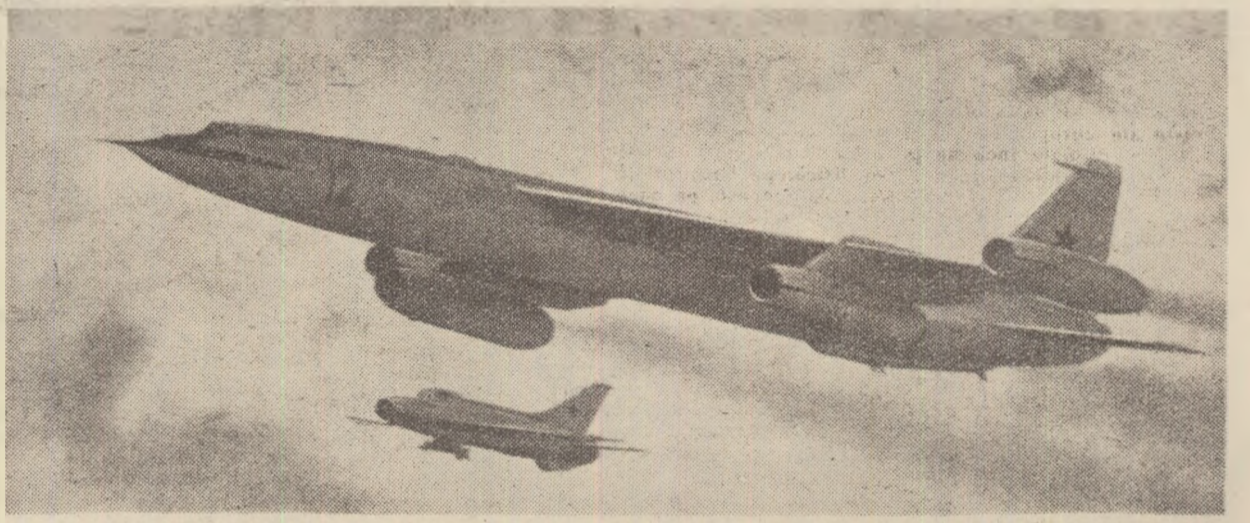
Construind primul avion din lume, lansînd primul satelit artificial al Pămîntului, creînd primele nave cosmice și trimițînd primul om în Cosmos, poporul sovietic a făcut din țara sa patria aviației și a cosmonauticii.

Deschizînd era zborurilor cosmice, oamenii sovietici au făcut în același timp un uriaș salt în viitor, depășînd cu mult, în domeniul științei și tehnicii, cea mai dezvoltată țară capitalistă — S.U.A.

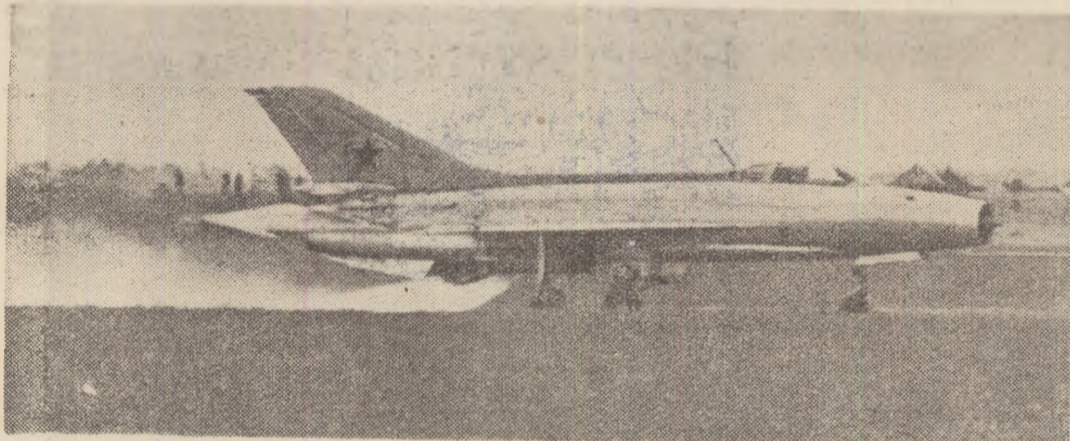
Ziua Flotei aeriene a U.R.S.S. a dovedit o dată mai mult întregii lumi că aviatorii sovietici vor apăra și pe viitor, ca lumina ochilor, spațiul aerian al patriei lor, demonstrînd în același timp cit de mult a crescut capacitatea de luptă a unităților aviatice din U.R.S.S. Aviatorii sovietici, alături de toți ceilalți ostași din armata și flota sovietică, vor sta de strajă muncii pașnice a poporului lor — constructor al comunismului.

Elicopterele devin un ajutor tot mai important al omului. Ele îi înzescă puterile, transportînd, după cum se vede în fotografie, chiar și... o casă.

În întrecere cu sunetul, acest avion greu super sonic a ieșit învingător. El a brăzdat ca fulgerul cerul paradei aeriene de la Tușino.

Gata de decolare... Peste cîteva clipe, acest avion de vînătoare cu reacție supersonic, va încînta, cu zborul lui avîntat, miile de participanți la marea paradă...

Sus, pe cerul nesfirșit, uriașul avion purtător de rachete, escortat de avioane de vînătoare, evoluează într-o formație desăvîrșită.

Cîte ceva despre zburătorii și avioanele sovietice

Pe frontul sovieto-german au fost doborîte aproximativ 75.000 din cele 80.000 de avioane fabricate de Germania hitleristă în ultimii trei ani ai celui de al doilea război mondial.

★

În aprilie a.c., Eroul Uniunii Sovietice G. Mosolov a stabilit pe un avion „E-66”, de fabricație sovietică, un record mondial absolut de înălțime: peste 34.000 metri. Astîel, vechiul record mondial al americanului Joe Jordan a fost depășit cu 2.600 metri. Pe un avion de același tip, au fost efectuate zboruri cu o viteză de peste 2.500 kilometri pe oră.

★

Spre deosebire de ceea ce s-ar putea crede, avionul „Tu-124” nu este mai mare decît „Tu-104”. Dimpotrivă, el nu poate transporta decît 44 de pasageri (față de 70-100 cit este capacitatea lui „Tu-104”) iar raza de acțiune este de numai 1500 de km. În schimb viteza lui „Tu-124” este superioară, putînd atînge 1.000 km pe oră. Aceasta datorită celor două motoare cu turboventilatoare, ultima realizare a tehnicii aeronautice. De ase-

menea, un avantaj al avionului „Tu-124” este faptul că poate să decoleze și să aterizeze pe aerodromuri mici, chiar nebetonate.

★

În 1965 transporturilor aeriene interioare în U.R.S.S. va crește de 6 ori în comparație cu 1958.

★

Se extinde folosirea avioanelor și elicopterelor în economia națională. Anul trecut aviația utilitară a deservit peste 20.000 de colhozuri și sovhozuri.

★

Dacă avionul „IL-18”, care are o rază de acțiune de 6.000 km, este ideal pentru transportul de pasageri, avionul „AN-10” este de neînlocuibil pentru transportul mărfurilor voluminoase, cum sînt tractoarele, camioanele, mașinile agricole etc. Ambele tipuri de avioane sînt turbo-propulsate.

★

În 1960, 182 din cele 412 performanțe aviatice mondiale au revenit Uniunii Sovietice, în timp ce S.U.A. au stabilit numai 96. Numai în cursul acestui an, sportivii sovietici au stabilit 14 noi recorduri mondiale.

VEAC NOU

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A.R.L.U.S.

Redacția și administrația: București, Str. Ion Ghica, 6 telefon 13 03 10.

ÎN ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR
DIN U. R. S. S.

MĂREȚE CUCERIRI ȘI URIAȘE SARCINI

Zilele trecute s-a încheiat la Kremlin consfătuirea unională a lucrătorilor din învățământul superior sovietic. Convocată conform hotărârii Comitetului Central al P.C.U.S. și a guvernului sovietic, consfătuirea a reunit peste 2.500 profesori, conferențieri, cercetători științifici, cadre de conducere din aparatul de stat și ale Comsomolului, care au discutat rezultatele aplicării legii cu privire la întărirea legăturii școlii cu viața și sarcinile ce revin învățământului superior în anii următori.

La consfătuire au luat parte conducători ai Partidului Comunist și ai Guvernului sovietic, în frunte cu N. S. Hrușciov, precum și numeroși oaspeți de peste hotare.

Bogat în învățăminte și extrem de elocvent a fost raportul prezentat de V. P. Eliutin, ministrul învățământului superior și mediu de specialitate din U.R.S.S., care a făcut o amplă analiză a succeselor obținute de învățământul superior sovietic în ultimii ani.

Succesele școlii superioare sovietice sînt într-adevăr uriașe. Cea mai impresionantă dovadă, exprimată cifric, este numărul de 4.800.000 de specialiști cu studii superioare formați în anii puterii sovietice; în prezent, numărul celor care se pregătesc să devină cadre tehnice, științifice și didactice pentru transpunerea în viață a programului trasat de partid pentru construirea desfășurată a comunismului este de 2.400.000 — de două ori mai mult decît în toate țările capitaliste ale Europei. În raport și la discuții s-au subliniat rezultatele obținute încă de pe acum în ștergerea deosebirilor dintre munca intelectuală și cea fizică, pe baza ridicării nivelului cultural și tehnic al celor ce muncesc, pe baza legării tot mai strînsă a învățământului superior de sarcinile imediate ale producției.

Grăitor, în ceea ce privește recrutarea studenților din rândurile oamenilor muncii, este faptul că în 1960, 57 la sută din candidații primiți în învățământul superior au fost tineri cu un stagiu în producție de cel puțin doi ani sau demobilizați din Armata Sovietică. A produs impresie, printre altele, exemplul citat în raport din care s-a văzut că un colectiv de 48 de profesori, conferențieri și aspiranți și peste 100 de studenți de la Institutul de arhitectură din Moscova a obținut unul din primele două premii ale concursului pentru elaborarea unui proiect al cvartalului experimental de locuințe din partea de sud-vest a Moscovei.

Peste 60 de sovhozuri au fost trecute în întregime sub conducerea unor Institute agronomice. Demn de relevat este faptul că gospodăriile experimentale îngrijite de studenți au obținut recolte din cele mai înalte la grâu, porumb, legume etc.

O atenție deosebită s-a acordat în acest timp învățămîntului universitar, care și-a îmbunătățit planurile de învățămînt și a obținut succese importante mai ales în domeniul fizicii, matematicii, al științelor economice. O sarcină deosebită care se pune în prezent în fața tuturor studenților este însușirea practică a limbilor străine, ceea ce cere introducerea de metode moderne în studierea lor. Institutele pedagogice au obținut de asemenea succese importante în formarea unor educatori cu un larg profil științific, capabili să crească noile generații de constructori ai comunismului. În ceea ce privește învățămîntul medical, merită să fie relevată participarea studenților încă din primii ani, sub observația profesorilor medici, la activitatea policlinicilor și a spitalelor.

În sfîrșit, învățămîntul seral și fără frecvență, care cuprinde 51,8 la sută din studenți, a arătat că sarcina grea și complexă de a munci și a învăța în același timp poate fi îndeplinită cu succes atunci cînd se creează cele mai bune condiții de studiu, se țin lecții periodice, consultații și se dau studenților toate manualele necesare.

În atenția consfătuirii au stat de asemenea problemele educației comuniste a studenților, ale predării ateismului științific, esteticii și eticii marxist-leniniste, problemele cercetării științifice în institutele de învățămînt superior. Peste 200.000 de studenți participă la cercetări științifice, iar cei 147.000 de membri ai corpului didactic aduc o contribuție însemnată la rezolvarea celor mai complexe sarcini ale științei.

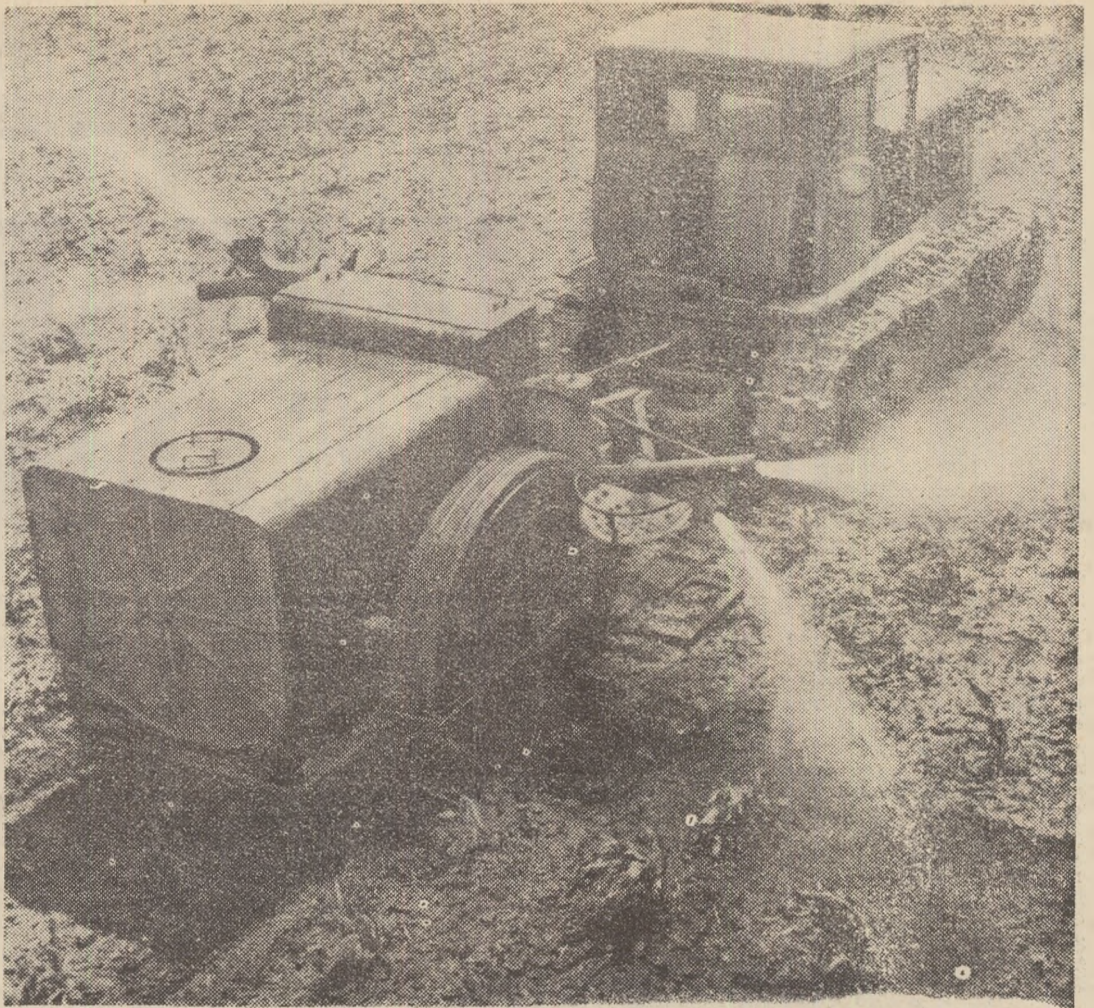
Acad. K. I. Skriabin a subliniat, în intervenția sa, că una din cele mai importante sarcini ale oamenilor de știință este pregătirea schimbului științific de mîine. Celor mai talentați dintre tineri le sînt asigurate toate condițiile pentru a deveni cuceritori ai Cosmosului, stăpîni ai tehnicii celei mai înaintate, descoperitori ai tainelor Universului, care să fie puse în slujba societății comuniste. Acad. I. G. Petrovski, rectorul Universității din Moscova, s-a oprit în cuvîntarea sa asupra mării răspunderi ce revine profesorilor în buna pregătire a studenților care intră în fabrici, în școli, în agricultură.

Internaționalismul școlii superioare sovietice s-a vădit în acea parte a raportului în care ministrul învățămîntului superior s-a oprit în mod special asupra legăturilor cu tineretul din alte țări, precum și în cuvîntarea lui S. V. Rumeanțev, rectorul Universității prieteniei popoarelor „Patrice Lumumba”. În U.R.S.S., studiază în prezent peste 12 mii de studenți și aspiranți din 65 de țări ale lumii. Aceștia vor deveni, în țările lor, oameni de știință, ingineri, agronomi, pedagogi.

Îată de ce, citind despre Consfătuirea lucrătorilor din învățămîntul superior sovietic, tineretul universitar din țara noastră și cadrele didactice din învățămîntul superior — dintre care o parte au fost studenți ai universităților și institutelor sovietice — nu pot să nu încerce un sentiment de înaltă mîndrie pentru succesele uriașe obținute de învățămîntul superior sovietic. În fața tineretului studios din țara noastră, ca și în fața tineretului sovietic, se deschid drumurile largi ale desăvîșirii societății socialiste și construirii comunismului cu ajutorul științei și tehnicii celei mai înaintate.

G. Mihăilă

Prodecan al Facultății de filologie
a Universității „C. I. Parhon”

Pe întinsele ogoare ale sovhozului Izobilnenski din ținutul Stavropol, puvvul porumbului se face chimic.

CHIMIA — ALIATA DE NĂDEJDE A AGRICULTURII

Problema chimizării agriculturii ocupă un loc din cele mai importante în sporirea producției agricole și în asigurarea creșterii productivității muncii. Alături de mecanizarea largă și integrală a lucrărilor și proceselor de producție, chimizarea e menită să contribuie hotărîtor atît la sporirea producției la hectar și pe cap de animal, cît și la acțiunea de reducere a prețului de cost al produselor agricole. Vorbind despre sarcinile ce revin chimiei în scopul asigurării unui belșug de produse agricole și în obținerea victoriei în trecerea pașnică cu cele mai înaintate țări capitaliste, N. S. Hrușciov a arătat că, în următorii ani, chimia va deveni o pîrghie puternică în munca de ridicare a producției agricole.

Chimizarea agriculturii înseamnă introducerea cît mai largă a produselor chimice în toate ramurile producției agricole: îngrășăminte minerale, pentru asigurarea plantelor cu principiile nutritive necesare, insectofungicide pentru combaterea dăunătorilor, ierbicide pentru combaterea buruienilor, diferite medicamente de uz sanitar-veterinar pentru combaterea epizootiilor, stimulenți sintetici pentru dezvoltarea creșterii plantelor și animalelor, defoliant și desicant etc. O deosebită însemnătate o are, pentru dezvoltarea producției agricole, folosirea maselor plastice și a fibrelor sintetice pentru construcția de sere, a diferite adăposturi și acareturi gospodărești, pentru păstrarea nutreșurilor însilozate ș. a.

În cursul septenalului, producția de îngrășăminte chimice va crește în Uniunea Sovietică de aproximativ trei ori. Această considerabilă sporire a producției de îngrășăminte chimice — cu 20 milioane tone în plus în 1965 — face cu puțință ca, pînă atunci, să se asigure necesarul de îngrășăminte minerale pentru toate culturile de plante tehnice și să se sporească simțitor, suprafețele îngrășate la culturile de cereale, legume și plante furajere.

Un calcul economic aproximativ arată că numai pe baza folosirii largite a îngrășămintelor chimice în 1965 se vor obține, în plus, 650 mii tone bumbac brut, 60 de mii tone în pentru fibră, 5,5 milioane tone sfeclă de zahăr, 16 miliarde kilograme cereale și 16 milioane tone cartofi. Valoarea acestor surplusuri de producție — socotită la prețurile de achiziție ale anului 1957 — va fi de peste 15,5 miliarde ruble.

Odată cu dezvoltarea producției de îngrășăminte chimice se extind, în practica producției agricole a Uniunii Sovietice, noi metode, mai economice și mai științifice, de folosire a acestor îngrășăminte. Uniunea Sovietică este prima țară din lume care a experimentat și a extins în agricultură metoda folosirii combinate a îngrășămintelor organo-minerale sub formă de granule. Aceasta contribuie la mai bună folosire a substanțelor active de către plante, la îmbogățirea microflorei și microfaunei solului, precum și la reducerea cheltuielilor de incorporare a îngrășămintelor. De asemenea, Uniunea Sovietică este prima țară care a trecut la

administrarea îngrășămintelor chimice prin pulverizare din avion.

Producția de insectofungicide va crește și ea considerabil. Se vor produce de către industria chimică peste 70 de preparate fungicide, 34 insecticide, 9 zoocide etc. Extinderea folosirii preparatelor chimice pentru combaterea dăunătorilor va permite o reducere considerabilă a pierderilor de recoltă — și anume: cu 10 la sută la cereale, cu 10 la sută la bumbac crud, cu 20 la sută la legume și cu 40 la sută la fructe. Valoarea recoltei, astfel recuperate, se ridică la zeci de miliarde ruble anual. Se mai cuvine adăugat faptul că, în colhozuri și sovhozuri, tratamentele chimice se aplică anual plantelor pe o suprafață de aproape 20 milioane hectare — mai mult decît în toate țările Europei Occidentale — și cantitatea folosită, se ridică la sute de mii tone substanță activă.

Uriunea Sovietică se numără printre primele țări care au aplicat în producția vegetală ierbicidele. Aceasta nu numai în cultura plantelor tehnice sau a cerealelor, ci și pentru curățarea pășunilor și fînețelor de arbuști și plante toxice, pentru distrugerea vegetației acvatice care infesta apele curgătoare și bazinele de irigare, ca și pentru distrugerea buruienilor și a plantelor parazite din sere și grădini. Acolo unde au fost aplicate ierbicidele, s-au salvat, în medie, cîte 2—3 chintale de cereale la hectar, și aproape 0,6 chintale de fibră la hectarul de in.

Prin utilizarea defolianților și a desicanților au putut fi înlăturate frunzele de pe tufe de bumbac și s-a izbutit să se asigure mecanizarea aproape integrală a recoltării bumbacului. În această privință trebuie spus că Uniunea Sovietică este nu numai cea dintîi țară din lume care a aplicat aceste metode, ci și țara în care defolierea și desicarea cunosc cea mai largă răspîndire.

Utilizarea produselor chimice cunoaște o mare și largă răspîndire și în ramurile creșterii animalelor. Folosirea vitaminelor și a medicamentelor pentru combaterea epizootiilor, incorporarea albuminelor sintetice în hrana animalelor, utilizarea stimulenților și a antibioticilor furajere, cunosc acum o foarte largă aplicare practică. Calculele arată, că administrarea unui kilogram de carbamidă în hrana unei vite determină o producție suplimentară de 16 kg lapte sau un spor de 3,2 kg greutate vie pe săptămînă. De asemenea, îngrășarea bovinelor cu paie, pleavă și uree, permite obținerea a 20—25 tone carne suplimentară la fiecare 100 hectare teren cultivat cu cereale.

Rolul chimiei în dezvoltarea agriculturii este deosebit de mare și continuă să crească. În anii septenalului, chimizarea agriculturii Uniunii Sovietice se va ridica pe culmi încă necunoscute și aceasta într-un termen extrem de scurt.

Ing. Gr. Chișleanu

Secretar General al Ministerului Agriculturii

● 16 miliarde kilograme de cereale pe an în plus mulțumită îngrășămintelor. ● Tratamente chimice pe 20 milioane hectare. ● Recolte recuperate în valoare de zeci de miliarde de ruble.

DRUMUL ÎN COSMOS (X)

(Text prescurtat)

Pentru zborul în Cosmos se căutau inimi fierbinți, minte ageră, nervii tari, voință de fier, tărie de caracter, curaj, dragoste de viață. Viitorul cosmonaut trebuia să se poată orienta și să nu se piardă în condițiile complicate ale zborului, să poată reacționa la schimbările survenite și să ia în toate cazurile numai hotărârile cele mai potrivite.

Toate acestea au durat câteva săptămâni. Și din nou am fost respinși mulți băieți. Eu m-am numărat printre

împotriva lor. Căci și Cosmosul este o stihie primejdioasă.

Acasă se făceau pregătiri intense în vederea plecării. În scurtă vreme, însoțită de prietenii, mica noastră familie a părăsit orașul. Ce ne aștepta mai departe? Iată o întrebare la care nimeni nu putea să răspundă.

La noul loc de muncă am sosit cu avionul. Aici, în primul rând ni s-a arătat în amănunțime ce-l așteaptă pe om în timpul zborului în Cosmos. Medicul militar Vladimir Ivanovici, unul dintre cei mai mari specialiști în medicina aviatică, ne-a vorbit pe

efectuat cercetări biologice pe rachete lansate vertical, având animale la bord. În lansarea de această fel, efectuată în Uniunea Sovietică la o înălțime de 112 kilometri, a fost încredințată de succes. S-au obținut astfel date care dovedeau posibilitatea lansării în scurtă vreme a unor animale în Cosmos. A urmat apoi experimentul făcut cu o serie de animale în costume de scafandru și în cabine etanșe, și parașutarea lor de la o înălțime de 90 de kilometri în decurs de 65 de minute.

— Au fost lansate apoi rachete la o înălțime de două sute de kilometri — ne-a spus Vladimir Ivanovici. Aceste zboruri au dat de asemenea rezultate bune.

Rachetele au dus animale în Cosmos la înălțimi din ce în ce mai mari. Toate aceste experiențe au contribuit la precizarea posibilității zborului unor ființe în Cosmos.

Pentru studierea condițiilor biologice ale zborurilor în Cosmos, oamenii noștri de știință au ales câini, animale liniștite, a căror fiziologie este bine cunoscută și care pot fi ușor antrenați și pregătiți.

Asemenea experiențe s-au efectuat și se efectuează și în S.U.A. Dar americanii le-au făcut pe șoareci și maimuțe. Ei au trimis aceste maimuțe în Cosmos sub narcotic, ceea ce oprește temporar funcțiunea scoarței cerebrale.

— Această metodă — ne-a explicat Vladimir Ivanovici — contravine învățăturii marelui fiziolog rus Ivan Pavlov, așa că noi am procedat altfel.

Ne-am amintit cu toții de remarcabilul zbor al cățelușei Laika pe bordul celui de-al doilea satelit artifi-

oamenilor de știință să reducă la minimum riscurile nu numai pentru viața, dar și pentru sănătatea cosmonautului.

Ni s-a făcut cunoscut planul de pregătire în vederea zborurilor cosmice. Era un program vast, care cuprindea cunoștințe despre principalele probleme teoretice necesare cosmonautului. Programul asigura de asemenea formarea unor deprinderi noi, priceperea de a folosi utilajul și aparatul aflată la bordul navei cosmice. Trebuia să studiem bazele tehnicii rachetelor și tehnicii cosmice, structura navei, astronomia, geofizica, medicina cosmică. Studiam de asemenea zborurile în condițiile imponderabilității, făcând multe antrenamente în macheta cabinei cosmice...

Au început în sfârșit cursurile, care se desfășurau în cu totul alte condiții decât la școala medie tehnică, la școala militară sau la regiment. Profesori ne erau specialiști cu nume răsunătoare.

Ziua de muncă începea cu exerciții de înviorare, pe care le făceam în aer liber, pe orice vreme, sub supravegherea medicilor. Ni se predau lecții speciale de cultură fizică. Făceam în apă de pe trambulină sau din turn, înotam mult. Toate aceste exerciții ne formau deprinderea de a ne străpini liber corpul în spațiul cosmic, contribuiau la sporirea capacității noastre de a suporta eforturi fizice îndelungate.

Într-o oarecare măsură, același scop urmăreau și lansările cu parașuta. Ne antrena Nikolai Konstantinovici — maestrul emerit al sportului, unul dintre cei mai renumiți parașutiști sovietici, deținător al citorva recorduri mondiale. Într-o perioadă scurtă, am efectuat aproape patruzeci de lansări cu parașuta.

M-am întors acasă chiar în ziua cînd în țara noastră fusese lansată prima navă cosmică sovietică pe o orbită de satelit al Pământului. Comunicatul TASS, publicat a doua zi în ziare, cuprindea date uluitoare despre greutatea — peste patru tone și jumătate — și aparatul acesteia în cabine cosmice. La bordul ei se afla o cabină etanșă cu o încărcătură egală cu greutatea unui om, și cu tot ceea ce era necesar zborului unui om în Cosmos.

— Pe o astfel de navă o să zburăm, probabil și noi — spuneau băieții noștri.

Era limpede că o asemenea navă fusese deja construită, că se lucra acum la instalarea și verificarea aparatelor menite să-i asigure zborul și întoarcerea pe Pământ în bune condiții. Trebuia să ne grăbim cu învățătura, altfel riscam ca nava să fie gata, înainte ca noi să fim pregătiți să ne înălțăm în spațiul cosmic.

Acum trebuia să ne exersăm la centrifugă, un aparat simplu pentru antrenarea organismului în vederea unei suprasolicitări. Mă antrenam destul de des la acest aparat, simțind tot mai mult, de fiecare dată, greutatea sporită a corpului meu. Acesta este fenomenul de suprasolicitare. Ni s-a explicat că va trebui să-l suportăm în timpul lansării navei cosmice și al plasării ei pe orbită, numai că atunci va fi mult mai puternic și de mai lungă durată.

Doream să zbor în Cosmos ca membru de partid. A devenit o tradiție pentru oamenii sovietici ca în ajutorul unor evenimente hotărâtoare în viața lor să intre în rândurile partidului primelor cincinale, așa au făcut eroii Marelui Război pentru Apărarea Patriei și tot așa se procedează și acum.

(Va urma)

de IURI GAGARIN

piloții admiși în rândurile candidaților cosmonauți. După câteva zile, grupul nostru a fost primit de Konstantin Andreievici Verșinin, comandantul șef al Forțelor militare aeriene. Pentru prima oară în viață, eu, ofițer inferior, am avut astfel privilegiul să stau de vorbă cu prim-Mareșalul aviației. Ne-a primit părințește, ca pe copiii lui. S-a interesat de slujba noastră, de familie ne-a întrebat despre soții și copii și la urmă ne-a spus că patria își pune speranțe în noi.

Urma să mă despart de regiment, să-mi iau rămas bun de la tovarășii mei și împreună cu familia să plec la noul loc de muncă. În față-mi se deschidea cea mai interesantă pagină din viață.

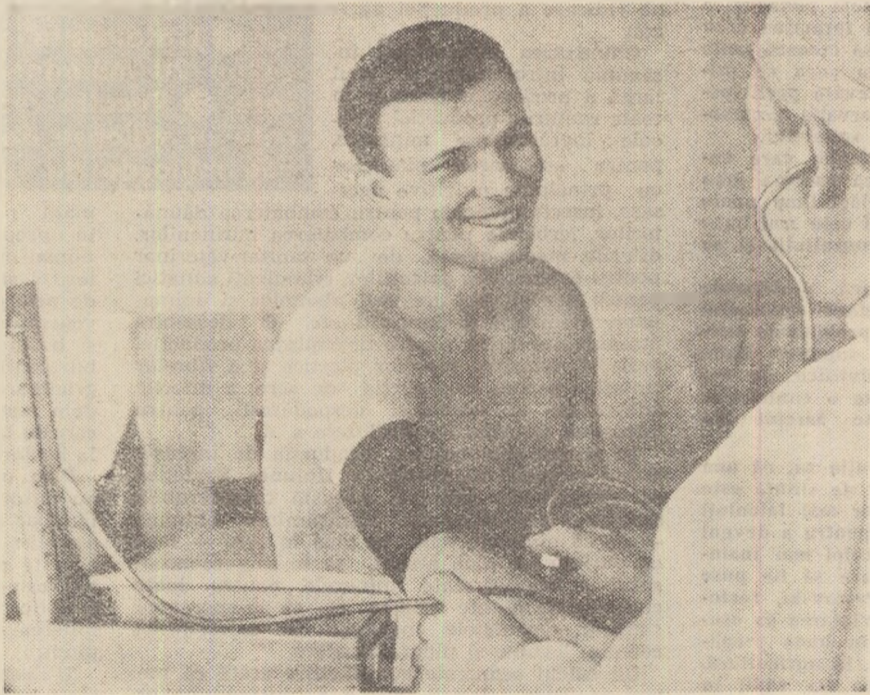
M-am întors acasă chiar de ziua mea de naștere. Valea aflate că sosește, așa că pregătise o tortă pe care o împodobise cu inițialele mele și cu cifra 26. Fuseseră invitați tovarășii de-aici și-a discutat mult despre piloții de încercare. S-a vorbit despre lupta aviației noastre pentru victorie, înălțime și zboruri pe distanțe lungi. Ne-am amintit cu toții că, în ultimul timp, mulți piloți de încercare înregistraseră noi recorduri mondiale: Vladimir Iliușin se ridicase pe un „T-431” la o înălțime de aproape trezeci de kilometri, Gheorgiu Mosolov zburase pe un „E-66” aproape de două ori și jumătate mai repede decât viteza sunetului, iar Valentin Kovaliov ridicase considerabil capacitatea de încărcare a navei aeriene de pasageri.

— Acum este rîndul tău, Iura — spuse în glumă Anatoli Rosleakov — secretarul organizației noastre de partid. Nu știu de ce, dar era incredincios că voi săvîrși ceva neobișnuit.

Am discutat și despre recenta lege cu privire la o nouă reducere considerabilă a forțelor noastre armate, lege care fusese adoptată la Sesiunea Sovietului Suprem al U.R.S.S. Tovarășii mei și-au dat seama că această lege se extinde desigur și asupra regimentului nostru. Căci principala armă a Forțelor armate sovietice o constituiau trupele de rachete. Rachetele făcuseră ca aviația și artileria să treacă pe planul doi; puternica noastră armată și flota se reduceau din punct de vedere numeric dar le creștea puterea de foc.

Scurta vreme după aceea, posturile de radior și zărele au relectat despre fapta de eroism săvîrșită de cei patru ostași sovietici, duși de furtună în largul Oceanului Pacific. Așat Ziganșin, Anatoli Kriucikovski, Filipp Poplavski și Ivan Fedotov s-au dovedit a fi adevărați oameni sovietici. Actul lor de eroism se armoniza cu starea mea sufletească. Doream ca în înălțările greutăților să mă comport la fel ca ei, să nu mă tem de furia forțelor naturii, să lupt cu curaj

larg despre factorii care influențează organismul viu în cursul zborurilor în spațiul cosmic. El a împărțit acesti factori în trei categorii. În prima intră factorii care depind de starea fizică a spațiului cosmic: presiunea barometrică scăzută — de fapt un mare vid; compoziția gazoasă a mediului, alta decât pe pămînt; schimbarea bruscă de temperatură; diferite genuri de radiații ionice; primejdia meteoritilor. În categoria a doua, medicul includea toți factorii care depind de zborul pe rachetă — zgomot, vibrații, starea de imponderabilitate... Și în sfârșit, în a treia categorie, intrau atmosfere artificiale de pe bordul navei cosmice, dimensiunile limitate ale cabinei, reducerea activității motorii a celui care se află în această cabină, tensiunea lui emo-

În cadrul pregătirii pentru zborul cosmic, controlurile medicale se efectuau cu multă regularitate.

țională, solicitarea nervoasă și psihică și, în sfârșit, neajunsurile legate de îmbrăcăminte specială.

Toate aceste lucruri noi și interesante le ascultam cu sufletul la gură, fără să scăpăm un cuvînt. Ni se deschisese parcă o porțiță în lumea științei.

În fiecare zi, Vladimir Ivanovici și ceilalți specialiști ne înfățișau nouă, niște simpli piloți, tabloul atrăgător a tot ceea ce fusese realizat de oamenii noștri de știință care studiaseră influența acestor factori ai zborului cosmic asupra organismului viu. Am aflat cu acest prilej că încă în 1951, în afară de experiențe de laborator în cadrul unor institute, s-au

Observațiile efectuate asupra organismului Laikăi, cu ajutorul unor aparate de cea mai mare precizie, au stat la baza elaborării mijloacelor menite să asigure securitatea zborului omului în spațiul cosmic.

Ne aflam în condiții ideale. Aveam tot ceea ce ne trebuia, nimic nu ne distrăgea atenția de la cursurile interesante pe care le îndrăgisem. Mă gîndeam deseori la avîntul pe care-l luaseră în Uniunea Sovietică lucrările de cucerire a spațiului cosmic, la investițiile și munca depusă în această direcție. Într-una din zile, Vladimir Ivanovici ne-a spus că Nikita Sergheevici Hrușciov se interesează mult de toate lucrările, că cere

Am reușit să cunosc Moscova?

Nu e prima oară când vizitez Moscova. Orașul mi-e oarecum familiar, așa că, în măsura posibilităților, am hotărât să urmăresc un program propriu. Mă interesau prefacerile uriașului oraș pe care nu-l mai văzusem din 1957, prefaceri despre care aflasem din presă, prin mijlocurile radioului și din relatările cunoscuților.

...A prins să se însereze. Pașii mă purtaseră la poalele uriașului edificiu, asemănător unui monolit granitic, universitatea „M. V. Lomonosov”, simbol al atotputerniciei științei sovietice, ce împodobește strălucitor de alb, ca un mărgăritar, vestele Coline al lui Lenin. De pe esplanada ce mărginește impunătorul complex universitar privirile încearcă să cuprindă priveliștea panoramică a cetății pe care cutezătorul Dolgoruki a întemeiat-o, cu sute de ani în urmă, spre gloria și mândria poporului rus. Privirile se pierd însă în depărtări furate de forfota magistralelor, orbite de scipere multicoloră a autobusilor cu neon. Nici cum nu izbutesc să dau de capătul uriașei așezări. Mă simt cuprins de emoție, imaginația se dovedește neputincioasă în a presupune ce se află dincolo de cercul îngust al vederii.

Și iată-mă, a doua zi, hotărât să pătrund în forfota Moscovei, pe care o presimțeam altfel decât cea pe care o admirasem cu ani în urmă. Mă preocupă „misterul” continuu transformării a acestui oraș străvechi — greu încercat nu numai de timp dar și de războaie — într-un oraș nou, cu construcții moderne, meru altul la înfățișare.

Activitatea creatoare, colectivă a oamenilor este pretutindeni vizibilă. În momentul în care citiți acești rânduri, dragi cititori, zeci și zeci de familii moscovite continuă să se mute în apartamente noi și confortabile. 79.000 de locuințe construite în 1959, 91.000 de locuințe în 1960, 250 zilnic astăzi, încă 700.000 până la sfârșitul septembrie! Acestea sînt cifrele, și n-ascemenea cadente e și firesc ca orașul să-și schimbe oraș rezecțiune sa. De la o zi la alta orașul crește, se transformă. Din mijlocul cvartalelor în construcție, aidoma unor giganti de metal, răsar pretutindeni turnurile impunătoare ale macaralelor — cranurile — înconjurate de stivele uriașe ale materialelor de construcție. Pretutindeni turnurile impunătoare ale macaralelor — cranurile — înconjurate de stivele uriașe ale materialelor de construcție. Pretutindeni turnurile impunătoare ale macaralelor — cranurile — înconjurate de stivele uriașe ale materialelor de construcție.

Ca din pămînt, răsar alți și alte cartiere luminoase, cu clădiri moderne, împrejmuite de spații verzi: cartierul sud-vest care numără deja 200.000 de locuitori. Horosovo Mnevnik și Fili-Mazilovo în regiunea vestică a orașului, Himki în nord-vest, Novie Kuzminki, Izmailovo. Peste riul Moscova au fost aruncate poduri noi, în centrul orașului au fost croite noi magistrale, pasaje subterane și tuneluri pentru pietoni și automobile. Moscova preluată de la vechea Rusie nu mai există, s-a transformat, și asta într-un timp uimitor de scurt, în numai patru decenii de existență a puterii sovietice.

Suprafața locativă a Moscovei aproape că s-a triplat și totuși continuă, zi de zi, să crească în ritm sporit. Și nu-i de mirare, zeci în drumul meu am întâlnit zeci și zeci de platforme autotractate, transportînd elementele prefabricate. Astăzi ridicarea unei case, să zicem, cu cinci etaje, se face în 3-4 luni, sau chiar mai puțin. Dar asta nu e încă totul. La Novie Kuzminki se experimentează metoda construirii de case cu apartamente în întregime prefabricate. Așa că, în curînd, o astfel de clădire va putea fi ridicată în numai o săptămînă, ceea ce echivalează cu 130.000 apartamente anual. „Fiecare familie moscovită cu apartamentul ei”, aceasta e lozincă care animă astăzi pe

constructorii noii Moscove. Și, credem, nu-i lipsit de interes să arătăm aici că suprafața orașului va crește în curînd la peste 87.000 de hectare, ceea ce înseamnă că va depăși cu mult suprafața New Yorkului. E vorba de suprafața locuită propriu zisă, înconjurată de o zonă de parcuri o va înconjură și care va constitui zona predilectă de odihnă și recreere a moscoviților îi va conferi un surplus de 180.000 ha.

Dar Moscova nu se construiește numai de asensiv. Centrul orașului se află de asemenea în atenția edililor. În preajma clădirilor înalte care domină peisajul orașului au fost date în folosință anul acesta cea mai mare piscină circulară din Europa, nenumărate edificii publice și administrative, nenumărate blocuri de locuințe.

Trebuie să știți, dragi cititori, că nu numai locuințele stau în centrul atenției constructorilor noii Moscove. În afară de cele 700.000 de apartamente care vor exista în anul acesta, vor fi construite sute de magazine, aproximativ 400 de școli, creșe și grădinițe, cinematografe își vor sporii capacitatea cu 45.000 de locuri.

Anul trecut, pe malurile lacului artificial de la Kliazma a fost amenajată o zonă verde, unde în clădire de față se construiesc hoteluri cu o capacitate de 10.000 de paturi, băi termale, restaurante, terenuri de sport. În scurt timp se prevede amenajarea pentru locuitorii capitalei a zece noi zone de odihnă pe malul mării Moscovei, al lacului Seligher, al Okai, la nord de pădurea Serebrauți, în parcul Izmailovski...

Și iată-mă din nou Izmailovski, în luma mea călătorie pe Colinele Lenin, lângă universitatea „Lomonosov”. Privesc panoramă orașului pe care socotesc că-l știu, dar pe care realitatea mi l-a arătat a fi cu totul altul decât cel pe care-l cunoscusem. Aici, constructorii Moscovei îi vor ridica lui Lenin, care, în 1922 le ceruse să facă din orașul lor o așezare fără pereche în lume, un uriaș monument, iar în apropiere va fi înălțată marea clădire a Palatului Sovietelor. Tot în apropiere va începe construcția „Țării minunilor”, parcul de distracții despre care micii moscoviți au și început să vorbească cu nerăbdare, cu sclipiri emoționate în

Pe conveierul principal, lunecă noile mașini

Ochi. De aici, de pe înălțimea Colinelor Lenin, turiștii viitorului vor mai putea admira clădirea unui hotel cu 16 etaje, unul din cele mai mari din Europa, noile Galerii de artă ale Uniunii Sovietice, complexul sportiv din Parcul Izmailovski care-l va depăși cu mult pe cel de la Lujniki și care va putea găzdui câteva sute de mii de amatori de sport...

În jur a prins să se lase din nou însesarea. Străzile au devenit mai animată parcă și, pînă tîrziu în noapte, moscoviții, în teatre și cinematografe, în parcuri și pe stadioane se bucură de binemeritata odihnă după o zi de muncă. Din turmul Spasski răzbate dangătul solemn al clopotului ce vestește orele. Imens, orașul respiră adînc, asemenea uriașului din poveste, acoperit de inelitoarea de peruzea a neasemuitului cer moscovit. Peste câteva ceasuri va începe o nouă zi de muncă, de activitate creatoare, cu zgomot de cranuri și motoare ambalate, cu muncitori aplecați peste strungurile învîrtindu-se amețitor, cu savanți universități în descifrarea tainelor Universului...

Să spun oare că am reușit să cunosc Moscova? Ar fi prea îndrăzneț o astfel de afirmație! Căci înclădirea o oraș al realității în continuă prefacere și înnoire. Iar realitatea aceasta o făurește fără conținere dragostea de viață și frumos a oamenilor sovietici, dragostea pentru tot ce e nobil și înălțător și, mai cu seamă dragostea pentru om.

Al. Brătescu

ACOLO UNDE SE NAȘTE „MOSKVICI“-UL

● O mașină fabricată în 120 de ore ● „Moskvici” este exportat în 45 de țări ● 200.000 de km. fără reparații

Am vizitat, cu prilejul șederii la Moscova, Uzina de automobile de mic litraj, 12.000 de muncitori lucrează în această uzină complexă, care fabrică autoturismele „Moskvici”, vestite în întreaga lume.

„Să luptăm pentru a transforma uzina noastră, într-o uzină a muncii comuniste”. Această lozincă domină clădirea principală a mării întreprinderi sovietice. Ea formulează direcția spre care se îndreaptă în prezent eforturile unite ale puterii și închegetului colectiv de la „Moskvici”.

Un prim popas la cabinetul tehnic. Inginerul V. I. Sadovnikov, șeful direcției informațiilor tehnice, ne face un scurt istoric al uzinei, al fabricării mașinilor de tipuri de autoturisme, fără întreruperea producției. În prezent, se produce noul tip „407” (motor de 15 C.P., cilindraj 1360 cc. 4 viteze, viteză maximă 120 km. pe oră). Din 1947 și pînă în 1956, ne spune ing. Sadovnikov, am construit 250.000 de mașini și tot atîtea între 1956-1960. În următorii 5 ani, producția uzinei va fi dublată.

Discuția trece de la cantitate la calitate. „Mărirea producției — deliniată de directorul cabinetului tehnic — merge mîna în mîna cu procesul de modernizare a uzinei”. Pereții cabinetului, căpșușiți cu schemele și planurile noilor secții și linii de mașini automate, ne dovedesc pe

fața aparatelor de vopsit și declanșează fiecare operație în parte. Vopsirea se face perfect, realizîndu-se în același timp o economie de 35 la sută la cantitatea de material folosită. După vopsire, un sistem electronic face proba de durabilitate. Un sistem complet de semnalizare anunță la panoul de comandă orice defecțiune ivită în procesul de producție.

Vizităm apoi secția metalurgului șef. Aici, în primul semestru al anului, planul tehnico-organizatoric a fost îndeplinit în proporție de 150 la sută. S-au desfășurat cu succes importante lucrări pentru mecanizarea proceselor de producție care necesită un mare volum de muncă. Metalurgii au economisit anul acesta 800.000 kWh. La laboratorul central al uzinei, ne sînt prezentate câteva din cele 31 de tome științifice de cercetări, care sînt în prezent în atenția lucrătorilor laboratorului. Activitatea acestuia aduce un mare folos practic secțiilor. De pildă, la secția forjă a fost aplicată, recet, o instalație pentru determinarea durității metalului.

Și acum o altă secție, cea a conveierului principal. Aici mașini i se montează instalațiile interioare. La capătul benzii automobilului este gata pentru a primi motorul.

Dar cine sînt oamenii care lucrează aici? Ne prezintă tovarășa Anika Nikitina-Zaiteva care recent, la Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S., a primit din mîinile tovarășului Brejnev, Ordinul Lenin, încercăm să aflăm de ce a fost decorată cu această înaltă distincție, dar tovarășa Zaiteva preferă să vorbească despre orice altceva. Ne lămurește în schimb Tamara Kurocikina care vorbește cu entuziasm despre tovarășa ei de muncă, conducătoarea unei brigăzi a muncii comuniste. De curînd, urmînd exemplul Gaganovei, ea a preluat o brigadă rămasă în urmă pentru a ajuta să ajungă la nivelul celor fruntași.

Dar să revenim la interlocutoarea noastră:

— Tovarășă Kurocikina, ce angajamente v-ați luat în cinstea Congresului?

— Sper să termin planul anual pînă la 16 octombrie, să măresc productivitatea muncii cu 30 la sută, să închei cu note bune primul an al cursului liber și să lucrez 40 de ore muncă voluntară pentru a înfrumuseța grădina din jurul secției. Am și îndeplinit o parte din aceste angajamente.

Ne continuăm vizita de-a lungul conveierului principal. Întregul proces de producție al unei mașini, ne informează șeful secției de montaj, durează în prezent 120 de ore. În trecut era nevoie de 200 de ore, dar datorită automatizării diferitelor procese, s-a realizat o reducere de 40 la sută a duratei.

Iată și locul unde se montează blocul-motor al mașinei. Aici lucrează brigada maistrului Anatoli Isaev, cunoscut în întreaga uzină prin numeroasele lui propuneri de raționalizare. Motorul cohoară automat și pătrunde în interiorul mașinii. Apoi o mină automată, cu cinci „degete”, fixează dintr-odată cele cinci șuruburi ale fiecărei roți. Operația era în trecut executată manual. Și acum ultima probă a mașinii înainte de a ieși din uzină. O platformă mecanică simulează prin diferite procedee tehnice dealeuri, gropi, șosele asfaltate sau en pămînt. Pentru amatorii de viteză, mașinii i se impune o cursă de peste 100 km pe oră. Dacă automobilul trece cu succes și această ultimă probă, el este trimis la expalare și ambalare. Apoi mașinile sînt expediate în diferite colțuri ale lumii.

— În prezent, ne spune în minte inginerul M. Iasinovski, mașinile noastre sînt exportate în 45 de țări — socialiste și capitaliste. În trecut noi dădeam un termen de garanție de 6 luni, astăzi el este de 9 luni, iar în viitorul apropiat va fi de 12 luni. Primim scrisori din întreaga lume în care se arată că mașinile noastre au parcurs 200.000 km fără reparații.

...Și acum, tovarășe ziarist, poștiți la partea practică a vizitei, o plimbare prin Moscova cu ultimul tip de automobil, produs de uzina noastră.

După această cursă, am înțeles și mai bine mîndria celor care fabrică micile, dar puternicele „Moskvici”-uri.

L. Manea

ACTUALITĂȚI MEDICALE

Un nou hipotensiv

Institutul științific de farmacologie și chimioterapie al Academiei de Științe din U.R.S.S. a sintetizat un nou medicament împotriva hipertensiunii arteriale, denumit mecamin.

Mecaminul are o acțiune de 10-20 ori mai prelungită decât a pentaminei și brexonului. Administrarea lui produce ameliorări importante nu numai în fazele incipiente ale hipertensiunii, ci și în fazele avansate.

Microfonul hiliputan

Cercetătorul sovietic I. I. Savcenkov a realizat recent cel mai mic microfon din lume. El poate fi introdus în vena bolnavului ca un simplu ac de seringă. Ultramicrofonul poate pătrunde foarte ușor pînă în cavitatea inimii transmitînd dinamica pulsațiilor ei. Legat cu un amplificator și un magnetofon, ultramicrofonul furnizează date prețioase despre funcționarea inimii.

Transplantarea ochiului

Doi oculiști sovietici au reușit să transplanteze pentru prima oară un cristalin de la un iepure la altul. (Cristalinul este cea mai importantă parte a ochiului, el jucînd rolul unei lentile). Experiențele pe animale fiind încununată de succes se speră că în viitor această operație se va putea face și la om.

Soare în sala de operații

Problema îmbunătățirii iluminării sălilor de operație preocupă de mult timp pe tehnicienii sovietici. Noua lampă „Svet-14” proiectată de inginerul E. B. Rozenfeld, îndeplinește cele mai exigente cerințe ale chirurgilor. Ea asigură o lumină uniformă, intensă, nu dă căldură și emite raze ultraviolete care sterilizează aerul și ajută la cicatrizarea plăgii.

Un medicament prețios din... petrol

Academicianul Abdulla Karaev, fiziolog din Azerbaidjan a stabilit că o serie de substanțe extrase din petrol au un rol important în lupta împotriva bolilor infecțioase. Aceste substanțe (acizi naftenici), intensifică activitatea leucocitelor (globulele albe din singe care au proprietatea de a distruge microbii). Acțiunea de stimulare a acizilor naftenici continuă două săptămîni după încetarea injectării lor.

Metoda elaborată de acad. Karaev constituie astfel un auxiliar prețios în vindecarea bolilor infecțioase, punînd în luptă forțele naturale ale organismului.

Oxigenul vindecă

În ultimul timp medicii sovietici folosesc o nouă metodă pentru vindecarea viermilor intestinali. La bolnavii la care alte tratamente nu au dat rezultate, este introdus oxigen cu ajutorul unei sonde subțiri în cantitate de 1,5-2 litri pentru adulți și 0,1-0,5 litri pentru copii, în funcție de vîrstă. Eficacitatea tratamentului este foarte rapidă, vindecarea obținîndu-se în majoritatea cazurilor.

PE FRONTUL SĂNĂTĂȚII: OFENSIVĂ GENERALĂ!

O NOUĂ METODĂ TERAPEUTICĂ:

ELECTROSTIMULAREA

În 1925 biologul sovietic Neminski (Kiev) a demonstrat pentru prima oară că creierul și alți organe (inimă, mușchi, stomac) au o activitate electrică și a înregistrat undele electrice emise de acest creier. Fiziologii sovietici printre care N. E. Kvedinski și A.A. Uhtomski au arătat că orice organ viu în activitate este un generator de electricitate. Se nasc astfel curenți bioelectrici care însoțesc activitatea tuturor organelor interne (inimă, mușchi, sistem nervos, stomac etc.). Acoșii biocurenți au o intensitate foarte mică, de ordinul cîtorva zecimi de milioane sau sutimi de milioane de volți și pentru a-i înregistra este necesară amplificarea lor. Lucrul este pe deplin posibil; prin mijlocirea unor aparate electrice, curenții bioelectrici pot fi amplificați considerabil.

Tocmai pe proprietatea organelor de a genera curenți, se bazează una din cele mai fructuoase și mai promițătoare metode de tratament medical cunoscută sub numele de electrostimulare.

În mod special fiziologii sovietici s-au ocupat de punerea la punct a electrostimulării. Una din problemele principale a fost realizarea unui generator de curent care să producă stimuli electrici inofensivi pentru țesutul viu.

Experiențele efectuate asupra animalelor au arătat că impulsurile electrice nu corespund într-un totu naturii curenților organici. De aceea, cele mai multe tipuri de biostimulatoare sovietice utilizează biocurenții unui organ sănătos. Înregistrați pe bandă și amplificați, biocurenții sînt trimiși prin biostimulator organului „în pană”.

Ritmul inimii „imprimat” la comandă

Un astfel de biostimulator a fost realizat la Institutul pentru fabricarea aparatelor și instrumentelor chirurgicale din Moscova. Aparatul

este format dintr-un dispozitiv care „conservă” biocurenții diferitelor organe (inimă, mușchi, stomac) provenind de la „oameni perfect sănătoși”. Un puternic amplificator electronic, „va citi” după bandă impulsurile necesare și le va trimite prin conductorii organului lezat.

O aplicare interesantă a biostimulatorului o constituie cazul tulburărilor de ritm ale inimii care pun în pericol iminent viața bolnavului, chiar dacă inima nu s-a oprit. În condiții normale, ritmul inimii este de aproximativ 70 de bătăi pe minut. Există însă cazuri cînd „sistemul de conducere” al biocurenților este lezat, producîndu-se ceea ce se numește un „bloc”. În asemenea cazuri ritmul este redus la 25-30 de bătăi pe minut. Vechile tratamente nu dădeau întotdeauna rezultate, trebuînd uneori să se acționeze ore, zile și chiar luni întregi.

Utilizarea biostimulatorului poate „imprima” inimii ritmul normal într-un timp foarte scurt.

Bolile psihice — o „pană de curent” nervos?

Electrostimularea este pe cale de a fi folosită pentru organele cele mai diverse. Se cunoaște de mult timp existența unei activități electrice a creierului dar pînă acum medicii se mulțumeau cu înregistrarea biocurenților cerebrali în scop diagnostic (electroencefalogramă).

Cercetările experimentale ale savanților sovietici au arătat însă că se poate acționa asupra biocurenților cerebrali prin intermediul unor electrozi cu tampon aplicați pe pielea capului. Un grup de neuro-fiziologi sovietici au reușit să demonstreze pe cobai că activitatea electrică ritmică proprie a creierului care s-a dereglat poate fi influențată și modificată prin electrostimulare. Cu ajutorul unor electrozi mobili fixați pe cutia craniiană au putut fi dirijate activitățile psihice

cele mai diverse, precum și comportamentul animalelor.

Stimularea electrică a creierului este o problemă pasionantă a cărei rezolvare își va putea aduce contribuția într-o serie de boli considerate pînă acum incurabile.

Nașterea cu ajutorul electrostimulatorului

După părerea specialiștilor sovietici, tot electrostimularea va fi chemată să constituie în viitor o nouă metodă de „naștere fără dureri”. Se știe că în timpul „sacorii” frecvența contracțiilor uterine crește progresiv producîndu-se la un interval de 2-3 minute și mai des. Este perioada cea mai dureroasă. Contracțiile mușchilor uterini nu se produc însă în toate regiunile cu aceeași intensitate, întîrziînd astfel expulzarea fătului. Activitatea „motorului” uterin poate fi însă preluată de un electrostimulator care remediază deficiențele organului provocînd contracții ritmice heduroase. Metoda este folosită în prezent numai pentru nașterile foarte grele, dar ea va putea fi aplicată în viitor în toate cazurile, constituînd o metodă ingenioasă de „naștere fără dureri”.

Electrostimularea își va lărgi domeniul de aplicare prin perfecționarea și reducerea dimensiunilor aparatelor în cele mai variate domenii. O serie de boli, în care sistemul de conducere bioelectric este tulburat, vor beneficia în mod deosebit de avantajele sale. Stările patologice ale nervilor (paralizările, nevritele), mușchilor (atrofiile musculare, miastgiile), stomacului (atonie, hipotonie), intestinului (constipația, spasmul colonului) și multe alte afecțiuni sînt în momentul de față în centrul studiilor pentru vindecarea lor pe calea electrostimulării.

Totodată se perfecționează din ce în ce mai mult aparatele-proteze care folosesc curenții bioelectrici ai organismului pentru stimularea

membrelor a
organizat reali
de la Mosc
gr. Devenit
menesc, mi
executa miș
odată. Ea v
mult pentru
scară largă.

Ered

În stîrșit,
electricității
tinu datorit
timpul timp
tul fenomene
în cunoscut
cercetările s
Blumenfeld
care alcătui
poartă ca niș
proprietății
aceste pro
nucleic (AD
mai ca cristo
zate în elect

Această
controlează
formarea de
intermediul
păstrează în
caractere er
duc identic
rațiilor. Mod
cit la modifi

Specialiștii
fecte ale un
„restructurat
imprimindu-s
urmașilor, re
jele, stimulî

Caracterist
speciei, vor
late în labor
Ficțiune?
tici ne-au
că ei pot sta
două.

MIRAC

Mașina înaintea în v
depășește cu mult pe cea
pustie la ora aceasta, așa
să apese din plin pe accel
tersecție. Ar trebui să înc
tezei e dulce și amețitoare
90 de km. pe oră. Intersec

Și iată că din dreapta a
versează șoseaua. Șoferul
pe accelerator și îl trece p
puterile, dar e prea tîrziu
perat, el răsucește volanul
rează biusc, derapează cî
cu botul în șanț. Din camion
care aleargă spre ea. Dar
volanul a intrat adînc în p
fer și a pus prematur car

Încă acum 3

...Treii sferturi de oră m
gonește pe aceeași șosea
șese cu mult pe cea legat
vehiculul e alb, cu cite o
laturile sale și trecerea lui
țiile unei sirene. Mașina a
tral de ortopedie și trauma
Căci cel care, pe cînd e
buița lui în primejdie vie
ce a murit, poate fi util o
ajungă cel mai tîrziu trei d
tutul despre care am vorbi
prelva oase, tendoane, a
cartilaje... Ele vor trăi în o
cărora le vor reda sănăta
țională.

De acest lucru se ocupă
de ciudat ar părea, ea n
ci o veche ramură a me
tenii în urmă cu 3000 de an
înaintea erei noastre. Bine
practică astfel.

Prelevările de organe se
vreme de oameni tineri și
ție de pe urma unor accide
înainte, fie, în cel mai rău
infarct de miocard sau rup
trîneja, arterio-scleroza, n

„AVARIILE“ ORGANISMULUI POT FI REPARATE

LELE CHIRURGIEI PLASTICE

intr-o viteză care... Șoseaua pare... șoferul își permite... Se apropie o... mscă. Dar beția vi... atorul arată mereu... tot mai aproape... un camion care tra... ridică piciorul de... Apasă din toate... un ultim efort dis... stinga. Mașina vi... metri și se oprește... boară trei persoane... ai e nimic de făcut:... imprudentului șo... și tinere.

ca tuberculoza sau paludismul — sint tot atitea contra-indicații.

O dată efectuată prelevarea, organele sint pur și simplu puse la frigider. Este drept la un frigider de un tip special, care permite conservarea lor la minus 72 de grade. În prealabil, a avut loc procesul de **liofilizare**, adică de punere a organelor prelevate în condițiile unui vid aproape perfect.

Fabrica de miini

Institutul central de ortopedie și traumatologie, de sub conducerea profesorului Blohin, tratează anual cel puțin 3000 de cazuri. În acest număr se includ numai pacienții care se internează efectiv în clinica Institutului. Căci Institutul mai efectuează un adevărat tratament „prin corespondență”: în eprubete sau containere ermetice închise cu parafină, se trimite, prin poștă, spitalelor din întreaga Uniune Sovietică, organe și țesuturi destinate grefelor.

Cazurile tratate sint extrem de variate: arsuri, osteopatii, malformații congenitale, scolioze rahitice... Rezultatele sint deosebit de frumoase. De exemplu, transplantările de piele realizate, au permis vindecarea a 26 din 27 de cazuri de arsuri care afectau 80 la sută din suprafața corpului (se știe că, în mod obișnuit, limita vitală în arsuri este de maximum 40 la sută).

Printre succesele de seamă ale Institutului se numără și grefa celui mai lung și mai gros os al omului — femurul. Grefa a servit la tratamentul unei osteopatii care părea incurabilă și care s-a rezolvat totuși într-un timp extrem de scurt: numai cinci luni. La capătul lor, pacientul a părăsit clinica perfect sănătos... și cu un femur străin în coapsă.

Un alt strălucit și spectaculos succes a fost înregistrat în cazul unei așa numite **agenezii digitale**. O fată s-a născut fără nici un deget la mîna dreaptă. Încet, cu răbdare, profesorul Blohin a grefat una câte una falangele care lipseau și le-a acoperit cu piele luată chiar de pe toracele fetei. La 19 ani, aceasta a căpătat pentru prima oară mîna, pe care i-o refuzase natura, dar i-o făurise geniul creator al omului.

Institutul central de ortopedie și traumatologie dispune de un laborator care se ocupă în mod special de transplanturile de organe și țesuturi. Conducătorul lui este prof. Afanasi Lapcinski. Aci este arsenalul unde se pregătesc viitoarele arme cu care va lupta chirurgia plastică.

O mare bătălie se duce în jurul duratei de conservare a organelor și țesuturilor detașate. În clipa de față, grație unui echipament perfecționat, în laboratorul profesorului Lapcinski s-a ajuns să se conserve un rinichi timp de 28 de ore de la prelevarea lui din organism.

Se grefează... extremități

O deosebită atenție se acordă aci posibilităților de grefă ale extremităților (mîna, picior) secționată accidental. Tehnica chirurgicală modernă permite ca sudarea la loc a unei miini retezate de exemplu de un fierăstrău circular să se facă relativ lesne. Aceasta deoarece tăietura este uniformă, cu marginile netede, cu o rană „curată”. Dar asemenea cazuri sint foarte rare. De aceea, în laboratorul condus de prof. Lapcinski se experimentează în condiții cit mai apropiate de cele reale.

Astfel, s-a secționat laba unui cîine cu un topor tocit și nesteril (iubitorii de animale să nu se sperie! Operația s-a făcut sub anestezie). O oră și patruzeci de minute mai tîrziu, laba, care acum era cu 3 centimetri mai scurtă, a fost cusută la loc. Aceasta s-a întîmplat în urmă cu șase ani și de atunci cîinele trăiește în perfectă sănătate.

Și aci s-a pus problema duratei de conservare a

extremităților secționată. O lungă bucată de vreme, s-a constatat că grefa unei extremități ținute la frigider timp de 24 de ore provoca fie moartea animalului prin intoxicarea organismului, fie necrozareaabei grefate prin astuparea vaselor de sînge. În ajutorul chirurgiei plastice a intervenit atunci circulația artificială: o oră la începutul conservării și o oră înainte de sfîrșitul ei, extremitățile secționată erau alimentate cu sînge în cadrul unui circuit artificial inimă-plămîn. Grație acestui procedeu, s-a putut grefa unui cîine laba posterioară, după o conservare la frigider cu o durată de 25 de ore și 11 minute.

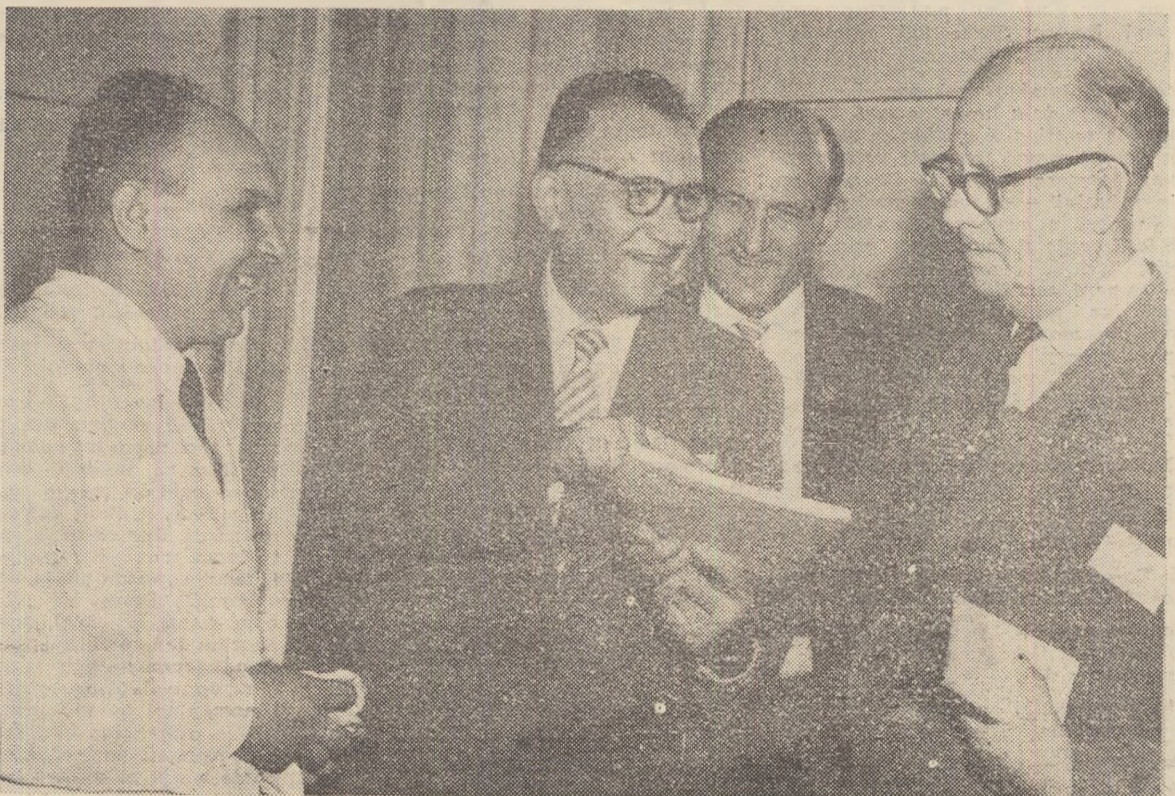

Acad. prof. dr. Boris Petrovski executînd o operație pe inimă.

La Institutul central de ortopedie și traumatologie din Moscova se lucrează intens pentru perfecționarea necentenită a metodelor chirurgiei reparatoare. De curînd au fost introduse în practică, pe o scară foarte largă, materialele plastice. Se studiază modul de a învinge cit mai rapid intoleranța organismului față de corpurile „străine” introduse în el.

Prin progresele ei rapide și continue, chirurgia plastică sovietică se găsește în primele rînduri ale luptei pentru om, pentru sănătatea lui.

Dr. C. Știrbu

La cea de a patra conferință unională a urologilor, a luat parte ca delegat din partea R. P. R. prof. dr. Th. Burgele (al doilea din stînga).

ACTUALITĂȚI MEDICALE

Vaccin combinat cu acțiune prelungită

Oamenii de știință de la Institutul de epidemiologie și microbiologie din U.R.S.S. au realizat un vaccin cu acțiune de lungă durată împotriva tetanosului și gangrenei gazoase. După trei inoculări cu vaccinul combinat antitenatic și antigangrenos se capătă o imunitate îndelungată împotriva ambelor maladii.

Inima... vagon

Cercetările sovietice asupra activității cardiace a sportivilor au dus la concluzii deosebit de interesante. Inima unui sportiv poate ajunge în momentele de mare tensiune la un ritm de 3-4 ori mai mare decît al inimii normale. Studiile medicale efectuate, de pildă, asupra schiorului sovietic Andrei Novikov au arătat că în cele 6 ore și 22 minute necesitate de un concurs, inima sa a pompat 35.000 litri de sînge, cantitate echivalentă cu volumul unui vagon-cisternă. Munca depusă de inima unui schior în timpul unui concurs, reprezintă echivalentul unui scripete care ridică 25 de oameni la înălțimea unei case cu 5 etaje.

Cibernetica în medicină

Recent, pe lângă Institutul de chirurgie din Moscova a luat ființă un laborator ultramodern de cibernetica medicală dotat cu un creier electronic „Ural 2.”

Prof. A. Vișnevski, laureat al Premiului Lenin și director al Institutului, a declarat că, cu ajutorul acestui aparat, se vor putea pune pentru prima oară diagnostice matematice ale bolilor congenitale ale inimii. Aparatul electronic, care funcționează cu o viteză de 5-6000 operații matematice pe secundă, va putea „prevedea” în cele mai mici amănunte mersul unei intervenții chirurgicale.

Aparat pentru provocat tuse artificială

Un colectiv de ingineri și medici sovietici a creat un aparat portativ care provoacă tusea artificială. Acest aparat este deosebit de util în precizarea diagnosticului unor boli pulmonare precum și în tratamentul diferitelor afecțiuni ale aparatului respirator.

Antibiotic anti-leucemic

În laboratorul Academiei de Științe medicale din U.R.S.S. a fost pus la punct recent antibioticul „6.270” — care s-a dovedit a fi foarte activ în tratamentul unor forme de leucemie. Antibioticul „6.270” oprește dezvoltarea celulelor leucemice ducînd la vindecări depline, dacă se acționează în fazele precoce ale bolii.

Radiografia întregului corp

La Institutul de radiologie din Kiev a intrat în funcțiune un aparat care poate efectua dintr-odată radiografia întregului corp pe o singură placă. Radiografia se produce prin mișcările imprimare obiectivului deasupra corpului omenesc.

În felul acesta, în special în cursul unor accidente în care se presupun leziuni ale mai multor regiuni anatomice, se poate efectua o radiografie generală. Cu aparatele obișnuite, în asemenea ocazii sint necesare cel puțin 20-25 de radiografii.

de ani

tu. O altă mașină viteză care depășește de data aceasta, roșie pe fiecare din punctată de modulare Institutului centrale din Moscova.

u, pune prin nesămintora, acum, după lor. Cu condiția să după deces la Institut sus. Aci, i se vor lații mobile, piele, smul altor oameni, și integritatea func-

rgia plastică. Oricît o creație recentă, cunoșteau egipțienii cu 6 secole des, însă, acum se

numai de la cada- toși, care au murit ca cel relatat mai de pe urma unui unui anevrism. Bă- țile infecțioase —

ale. Un asemenea de prof. Sobrinski marește abia 1.000 arte a corpului o- electrice poate eu toate degetele miniaturizată și mai dea fi utilizată pe

dirijată...

ctric

miul aplicării bio- medicină crește con- coperirilor din ul- de curînd substra- toelectrice era pu- ultumul timp însă, ului sovietic Lev itaț că proteinele ululele vii se com- onductori, avînd orilor. Una din cidul desoxiribo- comportă intoc- de germaniu utili-

nă comandă și ararea celulelor și ie vîe nouă prin er celulare. Ea în structura sa e care se repro- e în cursul gene- le sale duc impli- le urmașilor.

ed că diferite de- anisme vii vor fi o această cale, nou „program” ndu-se insuficien- randamentul.

ereditare, eorata r fi astfel contro- ele bioelectronice. ? Savanții sovie- at de atitea ori mitele dintre cele

r. Ion Dacu

Un om, aflind întâmplător despre o nouă și îngrozitoare provocare la adresa păcii, se află în fața judecării proprii sale conștiințe. Pe dinaintea ochilor i se perindă toate întâmplările vieții sale și ele îl determină să adopte o atitudine cinstită, chiar dacă această atitudine poate avea urmări grele pentru viitorul lui.

În puținele cuvinte de mai sus, am definit conținutul unei noi piese de teatru a lui Konstantin Simonov, intitulată „Al patrulea“.

Publicăm mai jos prologul piesei.

Sala este cufundată în întuneric. În fața cortinei apare cercul de lumină al proiectoarelor Deocamdată, nimeni nu se află în acest cerc.

Glăsu autorului: Cele ce urmează i s-au întâmplat se seară, într-un mare oraș de pe alt continent. Până atunci, cursul vieții sale fusese mai mult sau mai puțin normal. În tinerețe, lucrase la un ziar de stînga. Nu chiar de extremă stînga, dar oricum, de stînga. Acolo scrisese despre Spania republicană. Participase la război ca radiotelegrafist pe un avion de bombardament. Fusese dezonorat de supra Germaniei. Fusesse prizonier și evadase din lagăr. Cu acest prilej câțiva muriseră, dar el scăpase teafăr. După război trecu scîrpă redacțiile citorva gazete, de la stînga spre dreapta. Se spune că a fost citat de cîteva ori în fața diferitelor comisii de anchetă. Se spune, deasemenea, că în timpul războiului s-a dovedit mai viteaz decît în fața acestor comisii. Nu-i plăcea să vorbească despre ceea ce se întîmplase în sufletul său și se pare că nu-i plăcea nici măcar să se gîndească la asta. Ieri, a împlinit 42 de ani. Astăzi l-a durut capul încă de dimineață, iar noaptea urma să plece cu avionul în Europa. La orele 6 seara s-a întors de la redacție pe jos. Pe drum, l-a oprit un om pe care nu-l văzuse de mult...

Trecînd dincolo de scenă, El intră în cercul de lumină al proiectoarelor și în aceeași secundă, din întuneric, este strigat de cineva.

El: Ce întîlnire surprinzătoare! Nu ne-am văzut de atîta timp și deodată...

Celălalt: (cu un gest de nerăbdare) Te-am așteptat. Am puțin timp și e mai bine să nu fim văzuți împreună. Pleci în noaptea asta la Paris?

El (încordat) Da.

Celălalt. Peste un ceas plec și eu, departe și pentru multă vreme, iar ceea ce vreau să-ți comunic fie nu pot spune nimănui altcuiva. M-am hotărît: oamenii trebuie să fie încunoștințați! Te pîndesc de dimineață, din clipa în care am aflat că pleci la noapte în Europa. Tu trebuie să faci lucrul acesta, acolo!

El: Ce anume?

Celălalt: Poimîine, la orele cinci după meridianul european, va decola de la Regensburg, din Germania, noul nostru avion de mare înălțime. Va zbura deasupra Rusiei la o altitudine de 30.000 metri și va ateriza în Pakistan. Ai noștri socotesc că, de data aceasta, mulțumită noilor aparate antiviar, rușii nu vor descoperi avionul.

El: Termină. Nu vreau să știu despre așa ceva!

Celălalt: Iar eu nu vreau ca avionul să zboare! Dacă va fi descoperit — poate începe războiul. Dacă nu va fi descoperit — zborul vor continua pînă la descoperirea lui. Și pînă la sfîrșit, din noi toți n-or să rămînă decît matele, și nici pe aceea n-o să fie cine să le îngroape. Nu vreau ca rușii să-l doboare, dar nici nu vreau ca avionul să zboare.

El: Și tu ești pe deplin convins...

Celălalt: (întrerupîndu-l) Am știut și despre primele zboruri, dar pe atunci nu eram încă hotărît. Din păcate, eu însumi nu pot face nimic. Nu mă voi duce la ambasada rusă, pentru că nu sînt spion. Și în general, dacă peste un ceas nu voi pleca de aici spre destinația care mi s-a stabilit, voi fi urmărit. Dar tu trebuie ca acolo, peste graniță, să te îndrepti direct de la aerodrom spre redacția unei gazete, care va publica cu siguranță această știre și să faci o declarație, referîndu-te la o sursă absolut sigură. Dacă ei vor publica așa ceva — zborul nu va avea loc. Asta-i sigur! Și nu va fi război. Cel puțin, de data asta.

Trebuie neapărat să faci ce-ți spun. În Europa, tu nu riști nimic deosebit.

El: (uluit) Nu risc nimic?

Celălalt: Distrugerea carierei — asta-i tot riscul tău! Eu risc ceva mai mult. N-aș fi ajuns niciodată la o asemenea soluție, dacă n-aș fi știut absolut precis, înfinit mai precis decît voi toți, ceea ce va însemna acest război, dacă va izbucni. Nu sînt pe deplin sigur de tine, dar n-am încotro. Ai fost cîndva radiotelegrafist. Îți aduci aminte de acest semnal?!...

Ciocănește în liniștea din jur citeva puncte și linii ale alfabetului Morse.

El: Salvați sufletele noastre!

Celălalt: Da, salvați sufletele noastre! Ține minte! Îți transmit aceast mesaj! Și blestemat să fii dacă nu-l vei preda mai departe! De ce taci? Vrei război?

Se aude pași în întuneric. Trece cineva. Celălalt se infundă și mai adînc în întuneric. Acum nu se mai vede

El: (ascultînd-o, în sfîrșit) Dar la cine altcineva să fi venit? De-altfel mi-ai spus: dacă te vei afla în im-pas...

Ea: Am spus asta cu cinci ani în urmă.

El: (foarte sincer) Atunci n-aveam nevoie, iar acum am.

Ea: (liniștită) Șezi. (Observînd geamantanul) Asta ce mai înseamnă? Te-a lăsat nevasta?

El: Fleacuri. Mi s-a întîmplat cu adevărat o mare nenorocire. Acum o oră, m-a oprit un om pe care nu-l mai văzusem de multă vreme. Se ocupă cu asemenea lucruri, înclt e mult mai bine să te aflu cît mai departe de el. E adevărat, cîndva am fost internat în același lagăr nemțesc și-am evadat împreună, dar asta a fost tare de mult. De ce m-a ales tocmai pe mine? Și de unde a știut că trebuie să plec la Paris?

Ea: Au scris zările: tu și alți reporteri sînteți trimiși la sesiunea N.A.T.O.

El: Eu și alții. Atunci, de ce mi s-a adresat tocmai mie? La urma urmelor, n-are motive să se încreadă în mine.

Ea: Nici eu n-am motive să-ți acord credit. Dar poate că este necesar ca omul să creadă în om. Cel puțin citeodată. (Privindu-l cu atenție) Ai băut, mi se pare.

El: Da. Cînd a plecat, m-am dus acasă și-am băut, pentru ca să mă liniștesc. Mi-a spus...

Se oprește, de parcă nu s-ar fi hotărît încă să-i destăinuie cele întîmplate.

Ea: (observînd mișcarea). Poate că pleci totuși?

KONSTANTIN SIMONOV:

AL PATRULEA

deloc. O ușă se închide și se aude demarajul unui automobil.

El: Doamne! Sigur că nu vreau război. Nu, nu și nu! Dar de ce eu? De ce dintre toți oamenii tocmai eu? (Atent) Cine o fi trecut?

Insoțit de lumina proiectoarelor, El pășește încet de-a lungul scenei. Proiectoarele se sting și cortina se ridică.

În fundul scenei peretele posterior al unei camere obișnuite. Pe perete și în fața lui — cîteva lucruri obișnuite pentru o asemenea cameră. În fața la dreapta și la stînga — scena e pustie.

În cameră se află Femeia. Are 35 de ani, dar i se dă mai puțin și e frumoasă. Pe masă — cîna, și după cît se pare, obișnuiește să mînce de una singură. Cinează, cu totul absentă de la această plictisitoare obligație, citind un ziar.

El: (împinge ușa cu cotul și intră precipitat). Tare mă temeam că n-o să te găsesc.

Ea: (sărînd în picioare) Tu!

El: Tare mă temeam că n-o să te găsesc! (Lasă geamantanul jos):

Ea: (se aruncă la pieptul lui și după o lungă îmbrățisare, se desprinde de el). Pleacă!

El (n-aude). Mi s-a întîmplat un lucru îngrozitor.

Ea: Oricum — pleacă.

El: (n-aude). De ce mi-a fost dat să aflu asta? La ce-mi folosește? De ce mi-a spus o mie și nu altcuiva?

Ea: De ce ai venit?

El: Mi-a spus că poimîine încă un avion de-al nostru va zbura deasupra Rusiei și dacă rușii... În general, pînă și gîndul e îngrozitor. Mi-a cerut ca, ajungînd la Paris, să anunț zările despre acest raid, referîndu-mă la surse de încredere... Bine, sînt de acord... Sînt întru totul de acord cu el, blestemat să fie! Să moară împreună cu mine!

Ea: Îl cunosc și eu?

El: Nu. Cînd locuiam împreună cu tine, el a dispărut în nu știu ce locuri tainice. Tu ai auzit doar despre el, de la mine. E Teddy Frank.

Ea: (emoționată). Dar el n-a făcut multă vreme altceva...

El: Da! Și acum spune că nu vreau un nou război și pentru a-l împiedica e gata la orice! Să fie doar o provocare?

Ea: De ce? Oare tu nu meriți încrederea lui? Oare tu n-ai face orice să renunți la o femeie și să te însori cu alta? Iartă-mă că ți-am spus aminte de asta. (După o pauză). Așadar, trebuie să pleci în Europa, și acolo...

El: Nu știu! La urma urmelor n-am nici o obligație. Să se descurce singur...

Ea: Dar războiul?

El: Mulți n-au vrut nici ultimul război și cu toate astea a fost război.

Ea: Ai hotărît să taci și-ți cauți acoperire?

El: (după o pauză). Nu știu: să plec sau să nu plec, l-am văzut sau nu

l-am văzut, să comunic sau să nu comunic. Nu știu la ce va folosi. Doar de un singur lucru sînt sigur: dacă vorbesc despre asta — totul s-a sfîrșit pentru mine.

Ea: Totul? Adică viața cu care te-ai obișnuit?

El: Și pe care nu mi-am făurit-o așa de ușor. Tu știi mai bine ca oricine.

Ea: Preferam să nu știu.

El: Parcă țiine de preferințele noastre! Să riști absolut totul! Cine dracu' l-a adus tocmai la mine?

Ea: Dar el nu riscă?

El: Desigur.

Ea: Atunci de ce ți-a spus?

El: Nu știu.

Ea: Poate că, în trecutul vostru comun, s-a întîmplat ceva despre care nu mi-ai spus nimic chiar atunci cînd mi-ai povestit totul?

El: Dar acum îți spun totul.

Ea: Adu-ți aminte!

El: Nu. Pur și simplu am fost în același lagăr. Am evadat împreună, știi tu cum...

Ea: Asta știi...

El: De ce vorbești pe tonul ăsta?

Ea: Pe ce ton?

El: Mă privești de parcă mi-ai reproșat că Dick a murit, iar eu am evadat și am rămas în viață. De ce?

Ea: Nu-ți reproșez nimic. Îmi amintesc doar că Dick și cu ceilalți doi au murit, iar voi v-ați salvat.

El: Murit și ceilalți doi au ales singuri calea asta.

Ea: Da, desigur, asta nu se face la ordin.

El: Atunci, eram și eu gata s-o pornesc cu ei, al patrulea.

Ea: Mi-ai spus despre asta.

El: Și tu m-ai crezut. Știu, m-ai crezut!

Ea: Atunci te-am crezut, dar acum nu.

El: De ce?

Ea: Cînd cineva trăiește atît de mult pentru sine, încetezi să mai crezi că a fost cîndva gata să moară pentru alții.

El: Și totuși, așa a fost.

Ea: Nu cred. Ai fi trăit altfel. Și acum nu mă întreb pe mine cum să procedezi. Ar trebui să știi singur!

El: Dar iartă că nu știu! De ce-mi pui cuțitul la gît, ca să spun neapărat: da, da... La urma urmelor, de ce nu pot să rămîn aici și să tac, cel puțin pînă la plecarea avionului, din moment ce mi-ai dat voie să intru la tine!

Ea: N-am nici o pretenție. Stai jos și taci. De altfel nici nu m-ai întreat dacă-mi convine să te am aici, la ora asta.

El: A apărut cineva în viața ta?

Ea: Am încercat, dar a ieșit prost.

El: Ce?

Ea: Să nu iubești un om și totuși să trăiești alături de el.

El: Dar acum?

Ea: Nu. Cu toate că aș fi fost bucurată să-ți pot spune: da!

El: Nu ți-am telefonat, pentru că tu nu mi-ai fi permis să vin.

Ea: Desigur. Dar mi se pare că tu ai băut doar, și de mincalt n-ai mincat nimic?

El: Da.

Ea: Mă duc să-ți fac ceva de mincare. Mai și te odihnește.

Îndreptîndu-se spre ieșire, se mai oprește o dată, pentru a-l privi.

Ea: De fapt, e o îndrăzneală, să vii la mine neanunțat... (Iese).

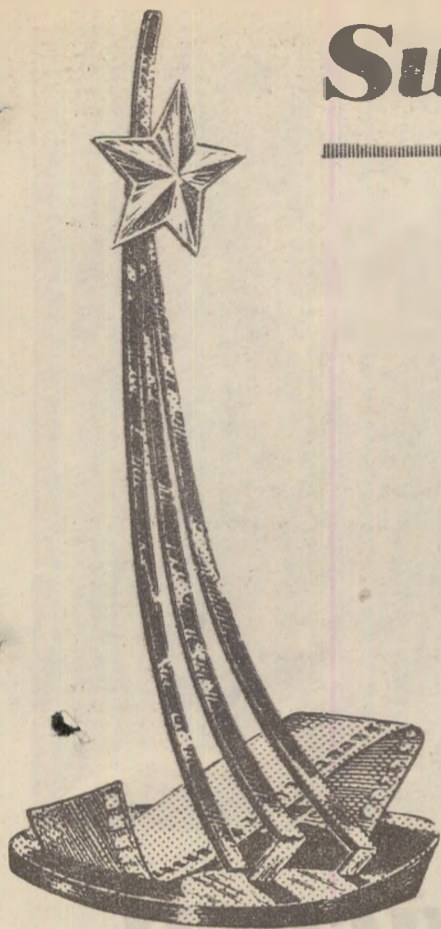
El: Îndrăzneală. Ce-i această îndrăzneală? Să evadezi din lagăr — asta cam așa ceva înseamnă! Se înțelege, Dick și ceilalți doi au făcut atunci cum au vrut. Și-au luat asupra lor mai mult decît mine și de aceea au murit. Dar ce-ar fi spus ei acum, în locul meu? Ea crede că Dick ar fi făcut ceea ce mi se cere mie, fără șovăială. Dacă ar fi rămas așa cum a fost. Eu, însă, după toate cîte mi s-au întîmplat, nu garantez pentru nimeni. Poate că Dick și ceilalți doi ar fi scuipat și ei pe toate astea și ar fi spus: noi ne-am săturat! Întîmple-se orice, dar fără noi! Pratul și puțerea să se aleagă din toate! Poate că și ei ar fi spus același lucru?

Inchide, gînditor, ochii.

În romînește de PAUL GRANEA

Sub semnul Festivalului

In toiul marii competiții

Vorbesc participanții

„Arigato — mulțumesc!”

Cind a plecat la Moscova, pe tinăra Misako Batanabe, una din stelele ecranului japonez, au însoțit-o la aeroport părinții, rudele, prietenii. Toți erau emoționați, dar mai cu seamă Misako. De ce? Foarte simplu: era prima ei călătorie peste hotare, prima călătorie la Moscova, la un festival atât de important...

— Și acum, s-a terminat cu emoțiile? — a fost întrebată ea, după sosirea la Moscova.

— Da! de unde, abia încep — a mărturisit Misako. De mult visam să vizitez Moscova. Este un oraș minunat, plin de lumină și de viață. Dacă la urma urmei picioarele n-ar obosi, aș fi în stare să-l cutreier zi și noapte, fără o clipă de răgaz. Oamenii sînt atît de prietenoși, de deschiși...

— Jucăți de mult în filme? — De cinci ani. Am apărut în multe filme, dar cele mai dragi îmi sînt cele care cheamă la pace, la prietenie între popoare, la libertatea și fericirea fiecărui om. Deviza Festivalului de la Moscova mi se pare glasul înțelept al inimii omenescii.

— Ce ați vrea să vedeți la Moscova? — Absolut totul: și teatrul „Sovremennik”, de care am auzit încă la Tokio, și baletul, și vestitele muzee moscovite. Aici, la Moscova, locuiește prietena mea, regizoarea Iosiko Okada, care a pus în scenă un spectacol la un teatru moscovit. Iosiko mi-a promis că mă va ajuta să fac această mult visată plimbare prin capitala Uniunii Sovietice.

— Ce ați vrea să le transmiteți spectatorilor? — Arigato! (Mulțumesc).

Dorința cea mai arzătoare a oamenilor

— Socotesc Festivalul de la Moscova cel mai important dintre toate festivalurile similare care se organizează în lume, ne-a spus la telefon regizorul Mihaly Szemes. Aș vrea ca filmele prezentate în cadrul lui să exprime dorința cea mai arzătoare a oamenilor care trăiesc pe planeta noastră: 1961 să devină un an al consolidării păcii și prieteniei între popoare.

— Spuneți-ne câteva cuvinte despre filmul dumneavoastră.

— Mi-am propus ca „Alba Regia” să-l ducă pe spectator la acele concluzii pe care ar fi trebuit să le tragă popoarele după al doilea război mondial.

— Cine joacă în film? — În rolurile principale — actorul maghiar Miklos Gabor și actrița sovietică Tatiana Samoilova. Am îndrăgit-o pe Tatiana în timpul colaborării noastre, pentru căutările ei creatoare, pentru conștiințiozitatea și talentul ei. Într-un timp extrem de scurt, a învățat așa de bine maghiara, încît a vorbit-o aproape fără greșală, jucîndu-și rolul în această limbă străină pentru dînsa.

L. N.

Una din revistele sovietice a publicat zilele acestea un desen foarte sugestiv al caricaturistului danez Bidstrup: fiorosul zeu Marte este ținut la pămînt de zeci de metri de peliculă cinematografică ce curg în șuvoi nesfîrșit dintr-o cutie pe care stă scris: „Al doilea Festival internațional cinematografic — Moscova”.

Iată o reprezentare cît se poate de veridică a marelui Festival ce se desfășoară în capitala Uniunii Sovietice.

Seara tirziu, răsfoind însemnările, te gîndești ce a fost mai interesant, ce te-a emoționat mai mult, ce discuții ai avut cu cineastii veniți de pretutindeni.

Pentru a se putea întîlni cu delegații la Festival, ziaristii au renunțat să-i mai caute în camere, în sălile de vizionare, la studiourile „Mosfilm” sau cine știe pe unde altundeva. Înarmîndu-se cu răbdare, ei așteaptă la centrul de presă. Nu există delegat care să nu treacă pe aici.

Observînd atracția pentru acest colțisor al primitivului hotel „Moscova”, reprezentanții presei reușesc să îndeplinească toate sarcinile (urgente, foarte urgente sau foarte, foarte urgente) ale redacțiilor lor.

Urmînd exemplul confrăților mei, așteptările nu mi-au fost înșelate. L-am întîlnit pe Serghei Bondarciuk, care nu avea decît două minute libere. În jurul lui s-au strîns imediat ziaristii, iar radioreporterii au pus în funcție magnetofonanele. Cele două minute au fost îndeajuns pentru a răspunde celor care ne aflam în jur la întrebarea (dealtfel pusă tuturor delegaților):

— Ce părere aveți despre Festival?

— Acum doi ani, filmul meu, prima mea lucrare regizorală, a fost prezentat la primul Festival internațional de la Moscova. Am fost foarte fericit cînd am aflat că mi s-a decernat Marele Premiu. Astăzi, sînt și mai bucuros cînd văd ce amploare are Festivalul nostru. Mă bucură succesele tovarășilor mei din țările socialiste frățesli, care, pe an ce trece, se afirmă din ce în ce mai mult pe plan internațional.

Grigori Ciuhrai, în trecere pe la centrul de presă, este emoționat. Și asta se vede de la distanță. Lucrul este firesc. Ciuhrai este la al treilea film al său și totodată la al treilea film prezentat la un mare festival internațional: „Al 41-lea”, „Balada soldatului” și acum „Cer senin”.

— Sînt bucuros că voi vedea atîtea filme interesante. Aceasta este tot ce a declarat Ciuhrai. Despre filmul său „Cer senin” nu a vrut să spună nimic pînă după vizionare.

La direcția Festivalului am citit telegrame trimise de mari personalități artistice ale lumii.

„Cred că datoria fiecărui cineast — scrie Vittorio De Sica, este să adere la ideile exprimate în deviza Festivalului de la Moscova: „Pentru umanismul artei cinematografice, pentru pace și prietenie între popoare!”

Cunoscutul regizor francez Abel Gance scrie: „Deviza festivalului dumneavoastră pare a fi cea mai bună și cea mai folositoare din toate cele care s-au putut propune”.

Ora interviurilor a trecut. Toată lumea se îndreaptă spre cinematograful „Rossia”.

Festivalul a pornit bine încă de la deschiderea solemnă ce a avut loc în marele Palat al sporturilor de la Lujniki.

Moment din filmul „Cer senin”

22 de premii și distincții

Juriul Festivalului va decerna un Mare Premiu, două premii de aur și douăsprezece premii de argint pentru cele mai bune filme. Numeroase organizații și-au exprimat dorința de a institui și ele premii și diplome, pe lîngă cele oficiale. Aceste organizații sînt:

Uniunea asociațiilor sovietice de prietenie și legături culturale cu țările străine;

Uniunea cineastilor din U.R.S.S.;

Uniunea scriitorilor sovietici;

Uniunea ziaristilor sovietici;

Uniunea compozitorilor sovietici;

Comitetul sovietic pentru apărarea păcii;

Uniunea asociațiilor sportive din U.R.S.S.

Festivalul se află în centrul atenției moscovitilor. Pictorii s-au ocupat de împodobirea Palatului sporturilor unde a avut loc deschiderea Festivalului; fabricile de resort moscovite au produs tot felul de suvenire și cadouri; muncitorii textiliști au pregătît fulare speciale; fabricile de parfumuri și produse de cofetărie și-au adus și ele partea lor de contribuție. De asemenea au fost puse în vânzare plicuri cu emblema Festivalului.

Filmul consacrat zborului în Cosmos, al lui Iuri Gagarin, documentarul polonez „Muzicanții”, care prezintă în mod foarte original repetiția unei fanfare a muncitorilor de la Depoul de tramvaie din Varșovia, spumoasa comedie sovietică de scurt metraj „Ciinele Barbași”, au cucerit aplauzele entuziaste ale publicului.

Oficial, activitatea juriului a început cu vizionarea documentarului canadian „Cercul soarelui”, o prezentare în culori a obiceiurilor străvechi ale unui trib de piei roșii.

Din filmele văzute pînă acum, o mare revelație a fost lung-metrajul artistic japonez „Insula pustie”, care înfățișează viața unei familii de țărani japonezi, singurii locuitori ai unui petec de pămînt ce se înalță în mare.

La ora cînd transmit aceste rînduri juriul și bineînțeles... spectatorii continuă să vizioneze intens filmele prezentate la concurs.

Sîmbătă 15 iulie, R.F.G. (mai precis firma „Filmexport”,

întrucît Germania apuseană nu participă decît prin intermediul unor societăți particulare la concurs), va prezenta filmul „Hanul din Spessart” cunoscut publicului nostru.

Federația Mali, care este la prima ei ieșire pe arena

cinematografică internațională, va prezenta documentarul „Primul festival al tineretului Africii”.

Luni, Republica Populară Polonă va „intra în arenă” cu filmul „În noaptea aceasta orașul va pieri”, al cărui erou principal este un evadat dintr-un lagăr de concentrare nazist.

În cursul săptămîinii viitoare, cinematografia americană va fi prezentată cu lung-metrajul artistic „Răsărit de soare la Campobello”, un film închinat lui Franklin Delano Roosevelt.

În săptămîina ce vine, se vor prezenta filmele românești: „Setea”, miercuri 19 iulie, în programul de seară, și documentarul „Valea Birzavei” care va fi vizionat de juriul prezidat de cunoscutul cineast Joris Ivens.

Delegația țării noastre este înconjurată cu multă dragoste de cineastii sovietici. Membrii delegației au fost invitați să viziteze studiourile cinematografice din Moscova, muzee, noile cartiere de locuințe.

Flavia Buref, Mircea Drăgan și Colea Răutu au luat parte la prezentarea festivă a actorilor și delegaților pe care a făcut-o cunoscutul regizor Mihail Kalatozov, șeful delegației cineastilor sovietici.

Desigur, cele citeva zeci de rînduri de mai sus nu au cuprins decît o infimă parte a marelui Festival care se desfășoară la Moscova. Dacă ar fi să facem o foarte mică statistică, ar însemna că nu revine nici un rînd de reportaj la fiecare oră necesară pentru a urmări măcar jumătate din filmele prezentate și pentru a participa măcar la un sfert din manifestările marii întîlniri internaționale a artei cinematografice de la Moscova.

Așa că, stimați cititori, în numărul viitor,

VA URMA

Alexandru Stark

CINEMATOGRAFUL - GIGANT

O nouă clădire uriașă a apărut într-un termen foarte scurt în piața Pușkin. Pe fațada ei scrie cu litere mari albe: Cinematograful „Rossia”.

Cu greu am reușit să dăm de directorul șantierului, Evgheni Iakovlevici Baier (care la întrebarea noastră: — De cite nopți nu dormiți, Evgheni Iakovlevici? — a răspuns foarte serios: — Nu știu. Nu le-am mai numărat!). În ajunul deschiderii Festivalului, cînd abia s-au scos schelele și se mai făceau încă ultimele lucrări de finisaj, E. I. Baier era, fără exagerare, cel mai ocupat om din Moscova. (Ne mai îngăduim o paranteză: unui reprezentanți de presă străini s-au îndoit că cinematograful va fi gata în ziua deschiderii Festivalului. La care Evgheni Iakovlevici a răspuns zîmbînd: — Încă nu ne cunosc, se vede treaba. Totul va fi gata la timp!).

Așa dar, am reușit cu mare greutate să-l „răpim” pentru citeva minute pe Evgheni Iakovlevici Baier. Iată ce date ne-a furnizat el:

— La construcția cinematografului au luat parte 2.000 de oameni și 13 organizații de specialitate. Nu numai construcția clădirii propriu-zise este originală, îmbinînd sticla și metalul, betonul armat și materialele plastice. A fost rezolvată, de asemenea, într-un fel nou, problema reglementării transportului în fața intrării principale. Podul construit deasupra străzii dintr-un material extrem de rezistent, este o noutate interesantă în practica urbanismului nostru. Pe dedesubt vor trece troleibuzele, autobuzele, automobilele, iar deasupra, pe pod, mîile de spectatori se vor îndrepta grăbiți spre noul cinematograful.

Sala principală are o capacitate de 2.500 de locuri, iar cele două săli mai mici, pentru jurnalele cinematografice și filmele de scurt metraj cite 250 de locuri. Aparatura folosită este de fabricație sovietică. Ea permite să se proiecteze filme pentru ecran lat și filme obișnuite.

În vederea Festivalului s-au amenajat căști speciale și regulatoare de sunet. Căci în timpul vizionărilor, s-a asigurat traducerea sincronizată a filmelor în cinci limbi.

I. E.

A. R. L. U. S.

REGIUNEA BUCUREȘTI

La șantierul naval din Oltenița

Consiliul raional A.R.L.U.S. Oltenița, acordă, cum este și firesc, un sprijin deosebit activității desfășurate de comisiile din instituții și întreprinderi. Acestea primesc cu regularitate materiale documentare, fiindu-le trimiși totodată de la centrul de raion conferențieri ale căror expuneri infățișează actualitatea sovietică.

Asemenea expuneri, ca și alte manifestări consacrate cunoașterii realității sovietice, au avut loc din inițiativa comisiei respective la Șantierul Naval (președinte ing. Alexandru Cioroiu). Aici a fost prezentat, de pildă, un medalion literar Pușkin, un simpozion privind trăsăturile morale ale tineretului sovietic, a fost organizată o seară literară Șevcenko. Au mai fost făcute două expuneri cu privire la lansarea primului om în Cosmos.

Toate aceste manifestări s-au bucurat de sprijinul mai multor intelectuali din oraș și din raion ca de pildă, tovarășii Gheorghe Dărăngă, procuror la procuratura generală, Ioan Copil, candidat în științe economice care și-a făcut studiile în U.R.S.S., Aurel Gheorghe judecător și alții.

Aceeași comisie acordă importanță informării muncitorilor asupra experienței înaintate a oamenilor sovietici din diferite unități de producție dar mai ales din șantierul naval sovietic. Astfel ing. Șerban Mihai a vorbit despre perfecționarea organizării producției în întreprinderi similare din U.R.S.S., o altă conferință a tratat despre formule noi în întrecerea oamenilor sovietici pentru o înaltă calitate a producției.

De asemenea, comisia A.R.L.U.S. din această întreprindere se ocupă stăruitor cu îmbunătățirea materialelor de agitație vizuală. Astfel în cadrul clubului au fost amenajate în cursul acestei perioade, trei expoziții volante cu următoarele teme: „Știința și tehnica sovietică în septenal”, „Aviutul con-

strucției comunismului în U.R.S.S.”, „Viața și munca marelui Lenin”. Totodată sint amenajate pe șantier vitrine A.R.L.U.S. cu fotomontaje prezentând aspecte din U.R.S.S.

ION TRUFILA
corespondent

BUCUREȘTI

Sedinta Consiliului orașenesc

Recent a avut loc ședința Consiliului orașenesc A.R.L.U.S.-București care a dezbătut darea de seamă asupra activității pe trimestrul trecut și planul de muncă pentru următoarele trei luni.

Din partea conducerii Consiliului General A.R.L.U.S. a luat parte acad. P. Constantinescu-Iași. La ședință au participat membrii Consiliului orașenesc, birourile consiliilor raionale A.R.L.U.S. precum și reprezentanți ai altor organizații de masă.

Din discuții — la care au participat N. Rista, vicepreședinte al Consiliului orașenesc, Dumitru Almaș scriitor, Costin Chirășescu, prof. ing. I. Pascaru, A. Pirvu, directorul Casei prieteniei romino-sovietice din București, Iosif Baty, R. Așteleanu, prof. Virginia Sireteanu, Filip Gheorghe, Paul Dascălu și alții — a reieșit bogăția și varietatea activității desfășurate de activul A.R.L.U.S. din Capitală. Consiliul orașenesc A.R.L.U.S.-București sprijinindu-se permanent pe un larg activ obștesc, a izbutit să realizeze numeroase acțiuni îndreptate spre răspândirea cunoștințelor legate de realitatea sovietică în toată multilateralitatea ei.

La ședință, s-au făcut propuneri valoroase menite să ducă la îmbunătățirea în viitor a acestei activități — multe din aceste propuneri fiind incluse în planul de muncă adoptat.

În încheiere, acad. P. Constantinescu-Iași, vicepreședinte al Consiliului General A.R.L.U.S. a scos în evidență rezultatele pozitive înregistrate în activitatea de până acum precum și sarcinile ce revin activului A.R.L.U.S. din Capitală.

In lumea tăcerii...

Fără spectatori și aplauze, necunoscând nici vuetul tribunelor și nici aclamațiile entuziaste pentru învingători, un sport nou — cu decor fascinant și bizar — cucerește mase uriașe de tineri și tinere amenințând să concureze fotbalul și atletismul.

Inotul subacvatic... Noțiunea este foarte veche. Omul a învățat să plutească pe apă și să se scufunde de când lumea. Adevărate legende au circulat pe seama polinezienilor, a faimosilor pescuitori de perle. Dar, ca disciplină sportivă de sine stătătoare inotul sub apă datează de puțină vreme, iar în U.R.S.S. are notat „1958” ca an al nașterii.

Înarmați cu măști, tuburi ușoare de oxigen, mici lopeți de cauciuc la picioare („așa zisele „labe de gîscă”) sportivii coboară în adâncurile albastre, îi vizitează pe pești... la ei acasă, descoperă orizonturi noi, minunate de frumoase — lumea tăcerii

Și dacă în 1958 primul centru al inotului submarin lua ființă pe malul Mării Negre, la Alușta, astăzi asemenea cluburi împinzesc imensul teritoriu al patriei sovietice. Ele au apărut la Moscova, Leningrad și Kiev, în Orientul îndepărtat, s-au înșiruit ca niște perle pe litoralul însoțit al sudului, pe malul marilor lacuri, al fluviilor care brăzdează întinșurile Uniunii Sovietice. Producția în serie a aparatului necesare cufundărilor în adâncuri a creat premisele materiale ale dezvoltării de masă a acestui sport. În momentul de față, toate magazinele de sport din U.R.S.S. sînt bine utilitate cu echipamentul necesar inotului sub apă.

Foloasele practicării acestui sport sînt imense. Este o îndeletnicire sănătoasă, care oțelește trupul, educă voința, creează o serie de reflexe deosebit de necesare și mai cu seamă măiestria orientării. Foarte atractiv este pescuitul sub apă, cu harponul — obiect obișnuit în mina celor care pornesc să se afunde. Dar acesta nu este singurul folos practic al inotului submarin. Scufundătorii aduc contribuții nebănuite odinioară la dezvoltarea unor științe tinere cum ar fi hidrogeologia și hidroarheologia. Numai în cursul anului 1960, inotătorii submarini din Moscova au luat parte la 15 mari expediții științifice. În calitate de geologi, ei au „vizitat” fundul Mării Caspice, au căutat în lacul Issik-Kul rămășițele unor străvechi așezări omenești, din adâncurile Mării Negre au scos la suprafață amfore grecești, mîoned, diferite obiecte de mare însemnătate arheologică. Filmele făcute în Oceanul Pacific ajută biologilor să descopere noi taine ale faunei și florei maritime.

Întreaga organizare a sportului subacvatic în U.R.S.S. este asigurată de asociația D.O.S.A.A.F. Ea dispune de excelente centre de antrenament la Alușta și Novorosiisk, conduce pregătirile și antrenamentele sportivilor, pune la dispoziție membrilor săi instructori calificați, echipamentul și materialele necesare. Dezvoltarea de masă a inotului subacvatic a făcut nu numai posibilă, dar și imperios necesară organizarea campionatului „oamenilor-amfibii”. Pînă acum s-au desfășurat trei ediții ale întrecerii cufundătorilor. Prima la Karaleah, următoarele două la Alușta, urmînd ca în acest an excelentul centru de la Novorosiisk să-i primească pe inotătorii sub apă.

Trebuie remarcat că, spre deosebire de tendința nesănătoasă care se dă inotului subacvatic în Occident (unde concursurile constau în obținerea unei prize de pește cît mai bogate), în Uniunea Sovietică inotul sub apă are un caracter pur sportiv, cerînd participanților îndeplinirea unor probe de rezistență, agilitate și orientare.

La prima ediție a campionatului au luat parte doar 50 de sportivi. Anul următor, în 1959, cifra s-a dublat. În 1960 la startul întrecerilor erau prezenți reprezentanți ai aproape tuturor republicilor unionale, precum și echipele Moscovei Leningradului și ale Forțelor Maritime.

Prima probă a fost cea de cufundare cu mască și labe de gîscă. Participanții aveau de parcurs în viteză 40 de metri. Cel mai rapid a străbătut distanța M. Zaslavski, căruia i-au trebuit doar 21,8 sec. A urmat întrecerea de rezistență. În echipament complet, sportivii au inotat 500 de metri. În sportivele 300. A treia probă a fost cea de orientare, cu busola. Participanții se afundau în apă și pe un traseu circular de aproximativ 1000 m. trebuiau să se orienteze la fund, obligați fiind să iasă pe mal la un punct fix. Ultima probă a campionatului a fost „slalomul nautic”. Pe un traseu de 750 m. participanții treceau (sub apă bineînțeles) 6 porți, puncte de control, avînd „ajutoare” doar compasul și propriul simț de orientare. Campion al țării a devenit BORISLAV LVOV, un sportiv experimental și curajos. Pe locul II s-a clasat VADIM EFREMOV, care deține la activ o frumoasă victorie internațională obținută anul trecut la un concurs în R.P. Polonă. Pe echipe, cei mai buni au fost cufundătorii din Ucraina urmați de cei din Moscova și din Estonia.

Organizat pe baze puternice și sănatoase, sportul subacvatic cucerește mereu noi adepti în Uniunea Sovietică, devenind una dintre disciplinele cele mai dragi tineretului.

Valeriu Chiose

Se împlinesc, la 15 iulie, 250 de ani de cînd, în războiul pornit de Petru cel Mare pentru eliberarea Moldovei de sub jugul otoman, un detașament ruso-moldovean a cucerit de la turci cetatea Brăilei. „Astăzi, la un sfert de mileniu de la dramaticele zile ale campaniei de la Prut, acest episod ne apare deosebit de interesant, alît prin împrejurările istorice în care a avut loc bătălia, cît și prin consecințele pe care biruința le-ar fi putut avea asupra desfășurării ulterioare a evenimentelor.

Într-adevăr, atunci cînd între 17—23 iunie 1711, Dimitrie Cantemir cheamă la unire cu oastea țarului „în calitate de tovarăși de arme, din toată inima și sufletul, cu toată averea noastră, mergînd spre Dunăre și stînd împotriva așaltului tiraniei și năvălirilor turcești”, proclamația lui are un profund ecou în rîndurile maselor populare.

„Toți — scrie cronică zisă a lui Muste — toți se lăcuse oșteni: slugile lăsau pe boieri, aragii lăsau pe stăpîni și alți prostime mulți au mers de... s-au scris la steaguri, mai mulți fără de arme, că nu aveau de unde-si mai cumpăra, că și arcarii slîșiseră arcele, săgețile și săhăidacele ce au avut în dușehenile lor, ce își tăceau sulile din crănci ascuțite și pîrlite la vîrf; se încălăra cine cum putea”.

La Birlad, la Iași și la Roman mulțimea se răscoală și-i măcelă-

rește pe turci. Un raport rusesc din 31 mai confirmă și el acest entuziasm, care golise literalmente atelierile armurierilor: „Moldovenii vin la noi fără încetare, cu mare dorință de a ne ajuta, și

O BIRUINȚĂ RUSO — MOLDOVEANĂ

250 DE ANI DE LA CUCERIREA CETĂȚII BRĂILA

cei din urmă țărani (mușci) vor să intre în slujba militară”.

Spătarul muntean Toma Cantacuzino în fruntea unei delegații propune la Iași, lui Petru cel Mare, atacarea cetății Brăila. Cantemir sprijină și el acest plan și astfel, la 30 iunie pornește spre Brăila un corp de cavalerie alcătuit din cîteva regimente de draconi, sub comanda generalului Rönne și a brigadierului Cirikov, însoțit și de un regiment de călăreți moldoveni, comandați de spătarul Toma Cantacuzino

În marș forțat, regimentele ajung sub zidurile Brăilei în mai puțin de două săptămîni. După ce ocupă drumurile de acces, trupele rusești își dezlănțuie atacul în

noaptea de 13 spre 14 iulie. „Ce turcii — scrie Nicolae Costin — deodată tare au stălut, iară pre urmă n-au mai putut suferi focul granadurilor, și i-au scos moscalii din metereze. Iară alții le-au luat apa despre Dunăre, și așa, lipindu-se de cetate, au aruncat granadurii cu granate peste zid în cetate... Ce văzînd turcii... numai ce le-au căutat a se inchina”. Astfel, turcii cedează cetatea la 14 iulie iar la 15, atacanții o ocupă.

Ca și în Moldova, trupele rusești sînt întîmpinate cu mare însuflețire de masele populare, care, după cum povestește cronicarul Radu Greceanu, se răscoală, măcelărindu-i pe turcii din Brăila și distrug, în timpul atacului trupelor rusești, depozitele turcești de mărfuri.

După încheierea păcii, țarul, credincios tăgăduielilor date, îi acordă și lui Toma Cantacuzino aceeași generoasă găzduire în Rusia ca și lui Dimitrie Cantemir și grupului său, pe care l-au însoțit, cum ne informează Neculce, și un mare număr de oșteni de rînd, țărani liberi și mazili.

Biruința de la Brăila, dobîndită împotriva politicii sovătelnice și, în ultimă analiză, trădătoare, a domnului muntean, este și ea o expresie a caracterului profund popular pe care l-a avut campania din 1711

Radu Albala

Umor

— După divorț
Desen de V. Handurin

— Degeaba îți pierzi timpul, nu
sînt decît niște mărunțișuri!
Desen de A. Volkov

Fără cuvinte...

— Sper că știi cum trebuie să pro-
cedezi.

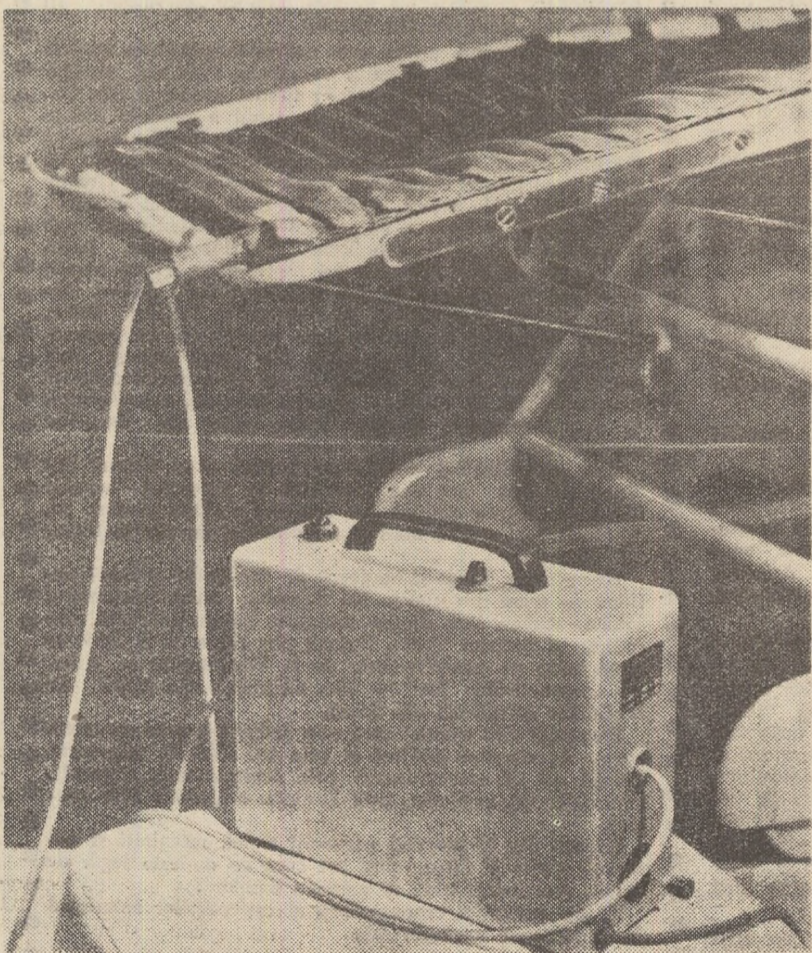

Fără cuvinte...
Desene de V. Leibman

PRONO EXPRES

SALTEA ANTIDECUBITUS

PRODUS „TERMOTEHNICA“ București

BRÎNZA TRAPIST ȘI UNTUL

produs de

I.C.I.L.

ȘIMLEUL
SILVANIEI

sînt de calitate
superioară

De vînzare la magazinele
alimentare din toată țara

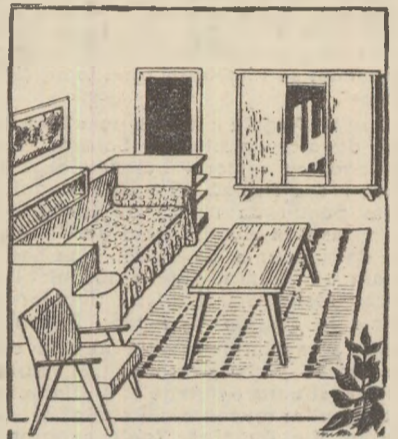

Fabrica BIHOREANA MARGHITA-Reg. CRISANA PRODUCE PANTOFI de CASĂ din piele

comози și rezistenți
pentru femei, bărbați
și copii, în diferite
modele și culori.

De asemenea lansează
PANTOFI de STRADĂ
din piele
pentru femei
„EX FLEX“
comози, durabili,
ieftini

De vînzare la toate
magazinele de spe-
cialitate din țară

MOBILĂ DE LUX
ÎN FURNIR DE NUC,
LA COMANDA

TAPIȚERIE
ORICE LUCRĂRI

TÎMPLĂRIE
ȘI BINALE
ORICE LUCRĂRI

Calitatea lucrărilor
ireproșabilă

EXECUTĂ
I.I.L. MĂGURA
ȘIMLEUL-SILVANIEI
Regiunea CRISANA

SLĂNIC
HEBE
MALNAȘ
CĂCIULATA
VILCELE
LIPOVA

In fiecare
sticlă, un izvor
de sănătate!

Beti APE
MINERALE
NATURALE

De vînzare în magazinele alimentare,
restaurante, centre de cura și răcoritoare

Veac nou

Sîngele Angolei

Victor Hugo a afirmat că în secolul XX Africa va deveni centrul atenției întregii lumi. Și într-adevăr, astăzi, privirile omenirii sînt atinse spre acest continent. Mișcarea de eliberare de sub jugul colonialist cuprinde o țară după alta. De șase luni în Angola ard flăcările răscoalei populare. Portugalia trimite aici contingente noi de trupe. Lisabona nu cruță gloanțele pentru a îneca în sînge lupta angolezilor. Potrivit uneia dintre date, au fost uciși 30.000 de africani, potrivit altora, — 50.000. Represiunile colonialiștilor împotriva populației sînt de o sălbăticie fără margini. Africanii sînt secerăți pe străzi cu mitralierele, sînt striviți cu buldozerele. „Din sate întregi și ferme n-au mai rămas decît ruine — arată un corospondent al ziarului englez „Observer”. — Pe distanțe de sute de mile singurul semn de viață care poate fi văzut din avion, sînt coloanele de fum care se ridică ici-colo”. Urmul din ofițerii armatei portugheze, încarilor în Luanda, a declarat cu cinism: „Probabil că la răscoală participă 100.000 de africani pe care intenționăm să-i lichidăm pînă la sfîrșitul sezonului ploios”.

Dar în Angola ploile s-au sfîrșit de mult. Totuși, dictatorul portughez Salazar nu izbuteste să înfrîngă, cu ajutorul baionetelor, voința angolezilor. Presa străină scrie că Portugalia se pregătește pentru un război de lungă durată. Între timp, însă, în munții Sierra de Gamba din Angola, detașamente de ostași bine înarmați și instruiți au format armata răscoalaților, care a pornit ofensiva împotriva trupelor portugheze aflate în orașele Villa Flor, Banga, Songo etc.

Lupta revoluționară din Angola este condusă de organizațiile patriotice „Mișcarea populară pentru eliberarea Angolei”, „Uniunea națională a oamenilor muncii din Angola” și „Uniunea populară din Angola”. Toate se pronunță pentru lichidarea jugului colonial, pentru independența Angolei.

Iată cum se prezintă istoria Angolei în lumina faptelor pe care mi le-a relatat anul trecut Mario de Andrade, om de știință și om politic angolez — delegat la Congresul internațional al orientaliștilor.

Ani de-a rîndul Angola a fost numită „mama neagră” a Lumii noi. Aici răsuna zăngănitul cătușelor cu care conquistadorii din Lisabona îi înlanțuiau pe oamenii cu pielea de culoare neagră, îi încăreau pe goelete și-i transportau ca „marfă vie” peste ocean, pentru a-i vinde în America. Numai în decursul unui secol — din 1580 pînă în 1680 — din Angola au fost ridicați un milion de negri. În secolul XIX comerțul cu sclavi a fost interzis. Dar pentru Angola situația nu s-a schimbat. Ocupînd țara în veacul XVII, Portugalia continuă s-o țină și astăzi în robie. Cercurile conducătoare de la Lisabona

Barbari ai secolului XX. Un detașament de pedepsire portughez se pregătește să reprime pe luptătorii pentru libertatea Angolei.

au refuzat cu nerăsimare să informeze Organizația Națiunilor Unite despre teritoriile lor din Africa.

„Civilizatori” portughezi au grijă să prezinte opinie: publice domnia lor în Angola în culorile cele mai luminoase. Dar în clipa cînd cunoscutul poet angolez Agostino Neto și-a ridicat glasul împotriva nedreptăților coloniale, bandiții lui Salazar l-au aruncat în închisoare, iar satul natal al poetului care a protestat a fost ras de pe fața pămîntului. Adevărul despre viața din Angola vorbește despre obscurantismul și ignoranța „civilizatorilor” portughezi și despre sîngele și sudoarea angolezilor. Așa cum a arătat cunoscutul patriot portughez Enrico Galvão în Angola „numai morții sînt scutiți de muncă silnică”.

Annual aproape 700.000 de oameni, dintre care 100.000 de copii, pînă la 14 ani desfășoară o muncă de robii. O mîrturie elocventă despre viața acestor robii o constituie următorul paragraf dintr-un raport înaintat guvernului portughez de către fostul funcționar colonial Galvão: „Într-un anumit sens situația de aici este mai

Sute de locuitori pașnici din Angola au fugit peste granița din pricina atrocităților colonialiștilor. În clișeu: refugiați angolezi în Congo.

proastă decît în condițiile sclaviei obișnuite, cînd băștinașul este totuși cumpărat, ca un animal. Stăpînul lui preferă să fie apt de muncă, exact ca un cal sau un bou. Aici, însă, băștinașul nu este cumpărat, ci luat cu chirie de la stat, deși i se spune „om liber”. Stăpînul nu se îngrijește aproape deloc de viața și sănătatea lui, căci dacă se îmbolnăvește sau moare, proprietarul își achiziționează un altul”.

În timpul războiului împotriva Germaniei fasciste, mulți soldați se gîndeau cum să-l pedepsească pe Hitler dacă l-ar prinde viu. Africanii care fugiseră din Angola și se înrolaseră în armata engleză și franceză, au afirmat: „Hitler ar trebui vopsit în negru și silit să trăiască pînă la sfîrșitul vieții în țara noastră unde există cavalmare și baramatole”. Cavalmarul este un bici făcut din piele de rinocer. Angolezul care refuză să muncească pentru plantatori este bătut cu acest bici, pînă cînd îi țîșnește sîngele din piele. Baramatola este un alt mijloc de tortură: un disc gros de lemn cu un miner scurt, asemănător cu racheta pentru tenis de masă. Africanul este silit să țină palma în sus și este lovit cu discul, cînd peste o mîină, cînd peste alta pricinuindu-l-se răni adînci...

Acum Salazar nu știe ce să mai facă ca să ascundă lumii aceste orori. Reprezentanții lui, care se bucură de sprijin în cîteva țări ale așa numitei „lumi libere”, încearcă de la tribuna O.N.U. să convingă omenirea că colonialiștii ar răspîndi, chipurile, în Angola semințele culturii și progresului. Compania anglo-portugheză „Angola Diamond” a deschis chiar în orașul Dundo un muzeu în scopuri propagandistice. Aici nu se găsesc cranii de angolezi și nici bice din piele de rinocer, ci sînt expuse mostre de diamant, zinc, aur și minereuri de cupru și mangan. Dar angolezii au dreptul numai să privească „minunile geologice” din țara lor. Stăpînii acestor imense bogății sînt colonialiștii. În decurs de treizeci și șase de ani „Angola Diamond” a scos din țară 17.653.000 carate de diamante. Ce au primit africanii în schimbul acestor bogății?

Iată ce scria recent fostul guvernator militar al districtului angolez Mukoko: „Băștinașii se îndepărtează tot mai mult de administrația portugheză. Ei se hrănesc mai prost decît acum o sută de ani, iar condițiile de locuit nu s-au îmbunătățit cu nimic; demnitatea umană le-a fost nimicită, și nu seamănă deloc cu aiste ființe pe care Dumnezeu le-a creat libere și independente”.

— De ce în această țară cu o populație de peste patru milioane de oameni nu există o universitate? — a întreat anul trecut o corospondentă a ziarului parizian „Le Monde” pe un funcționar colonial portughez din Lisabona.

Răspunsul a venit prompt:

— Vreți să ne pierdem coloniile? Știm bine că fiecare om care obține o diplomă, fiecare „doctor”, dacă este un negru, este potențial un naționalist.

Iată adevărata față a acestei „civilizații”!

Stăpînii de sclavi ai secolului XX ar dori să mențină pentru totdeauna în Angola mizeria și nedreptatea. Dar eforturile lor sînt zadarnice. Poporul angolez cere să i se acorde neîntîrziat independența. Această cerință justă este sprijinită puternic de întreaga lume progresistă.

La 9 iunie Consiliul de Securitate al O.N.U. a adoptat o rezoluție care obligă Portugalia să înceteze represiunile împotriva popoului angolez. Hotărîrea Consiliului de Securitate amintește de datoria tuturor statelor: de a îndeplini prevederile Declarației cu privire la acordarea independenței țărilor și popoarelor coloniale. Numai Franța și Anglia s-au abținut de la vot în această hotărîre justă. Volînd cu o mîină pentru sprijinirea Angolei, Statele Unite ajută cu cealaltă, în calitate de patroni ai N.A.T.O., Portugalia să sugume această țară în care ard flăcările răscoalei populare.

Călății portughezi trebuie neapărat să fie trași la răspundere pentru sîngele vărsat de angolezi!

V. Bogoslovski

BARONII DIN TEXAS

Se poate afirma pe bună dreptate că din trei anecdote americane, una se referă neapărat la Texas sau la locuitorii lui. Iată una din cele mai recente, ale cărei erou este Clynt Murchison, cel mai mare bogătaş din Texas: „Clynt a acaparat o mare parte din Texas. Acum are de gînd să achiziționeze restul teritoriului Statelor Unite, spre a-l anexa Texasului”.

Murchison este unul dintre cei patru mari magnați ai Texasului, care dețin o parte considerabilă din economia sudului S.U.A. și care joacă un rol tot mai mare în viața economică și politică a țării.

Cei patru mari magnați — octogenarul Hugh Collin, septuagenarul Haroldson Hunt, Sid Richardson și sus amintitul sexagenar Clynt Murchison — sînt supranumiți „baronii din Texas”.

Nu există date exacte despre bogăția lor. Așa, de pildă, lui Hugh Collin, care este un mare lăudăros, îi place să-și sporească averea, afirmînd că dispune de aproximativ un miliard și jumătate de dolari. Murchison, dimpotrivă, preferă să apară mai puțin avut decît este în realitate, pretinzînd că nu posedă mai mult de douăzeci-treizeci de milioane. Nici unul, nici altul nu spun adevărul. Specialiștii evaluează averea fiecăruia dintre cei patru baroni ai Texasului la circa 700—800 milioane de dolari, ceea ce-i situează, desigur, printre cei mai mari bogătași ai Americii.

Presă americană încearcă acum să-i prezinte pe miliardarii din Texas drept tipici americani „de mijloc”, care s-au îmbogățit prin muncă proprie. S-a depus o muncă, desigur, dar de cîte cine anume?

Averea baronilor din Texas este alcătuită din bani jefuiți din buzunarul oamenilor muncii din S.U.A. Recent, presa americană a anunțat că un șomer din Chicago și-a omorît întii soția și copiii și apoi s-a sinucis și el. Motivul: n-a vrut să-și vadă copiii chinuți de foame. Clynt Murchison are și el copii: John și Lupe. Și ei „se chinuiesc”, dar numai din neghibie. „Lupe nu-și cumpără niciodată o singură pereche de pantofi — scrie revista americană „Look”. Ea cumpără șase perechi odată. Cînd vor să meargă la moșia lor din afara orașului, John și Lupe iau unul din cele trei avioane ale tatălui lor. Dacă John și Lupe vor să schimbe decorul, ei pot zbura din Dallas pe o insulă care le aparține, situată în apropiere de Tampico (Mexic). Ei pot să schizeze în Elveția sau la Squaw Valley (California). Ei pot vizita întreprinderi din 20 de state ale S.U.A., din Canada sau din Peru în care sînt investite capitaluri ale familiei”.

Aceștia sînt copiii. Dar nici tatăl nu se lasă maiajos. El are zece moșii, dintre care principala este o „fermă” evaluată la 100.000 de dolari. Ziarele au relatat că într-una din zile, mister Murchison s-a declarat nemulțumit de privilegia ce se vedea de la fereastra dormitorului său. Drept care a poruncit să fie schimbată. „Să schimbăm privilegia?” — a fost el întreat. „Desigur. Cît costă?” Și s-a trecut la acțiune. A fost ridicată o colină nouă, au fost nivelate altele și s-au plantat zeci de mii de copaci. Peste 10.000 de pini au fost sădiți — arată revista „Time”.

Sid Richardson este un om modest. „Cînd vrea să plece departe de viața mondenă — relatează aceeași revistă — el ia de obicei avionul său la „ranch”-ul lui personal și se îndreaptă spre munții Mexicului. Moșia aceasta se întinde pe o suprafață de 75.000 de acri. Clădirea construită aici este extrem de confortabilă, dar nu există telefon și șosele, așa că nu se poate ajunge pînă la ea decît cu avionul”. Sărmanul Sid Richardson! Gîndiți-vă, trebuie să locuiască într-o casă spre care nu duce nici un drum. E nevoit deci să folosească avionul. Iată ce „privațiuni” își impune un miliardar din Texas!

Acum 10-12 ani, puțini erau cei care cunoșteau numele lui Murchison, Richardson și compania. Sporirea vertiginoasă a imperialismului american în timpul aventurii din Coreea a avertizat lumea americană. Cînd a venit la putere partidul republican, baronii din Texas au instalat în postul de ministru al Marinei din administrația Eisenhower un om al lor: Robert Anderson. Cum marina este o mare consumatoare de petrol, profiturile le-au crescut brusc și, odată cu ele, a început să crească și greutatea economică și politică a grupului din Texas. Nu întimplător, puțin înainte de sfîrșitul cîrmuirii lui Eisenhower, ei au izbutit să obțină în guvern încă un post important. Robert Anderson a devenit ministru de Finanțe al Statelor Unite, oferind stăpînilor săi nenumărate posibilități. În prezent, influența politică a magnaților din Texas este și mai mare. Este suficient să arătăm că ani de-a rîndul actualul vicepreședinte al S.U.A., Lyndon Johnson, a reprezentat în Senat interesele statului Texas, adică ale boss-ilor acestui stat.

Este semnificativă următoarea împrejurare: baronii din Texas au fost cei care au văzut în răposatul senator McCarthy figura politică cea mai convenabilă pentru ei, deschizîndu-i credite mari și asigurîndu-i un sprijin financiar nelimitat.

Baronii din Texas și-au legat de McCarthy planuri politice de mare anvergură. Nu degeaba, ultra-reacționarul senator vorbea fătîș despre intențiile lui de a deveni președinte al Statelor Unite. Baronii din Texas ar fi dorit să pună mina pe pozițiile-cheie de la Washington cu ajutorul „parvenitului Joe” — cum obișnuiau să-i spună lui McCarthy colegii săi din Senat.

Parvenitii sînt oameni care s-au îmbogățit prin speculații asupra furniturilor militare și prin felul de alte combinații. Ei se caracterizează prin impertinență, aroganță, bătădărie, dar mai ales, prin lăcomie, o lăcomie fără margini.

Baronii din Texas sînt parveniți tipici, mîrginiți și nesățioși, cinici și disprețuind tot ceea ce nu este legat de dolari, reacționari pînă în măduva oaselor...

Ei sînt autentici reprezentanți ai capitaliștilor americani de la mijlocul secolului XX.

Val. Zorin